

Bořetické LISTY

DUBEN 2017 • Číslo 1

Foto: Veronika Mikulíková

Bořetice

Vesnička ležící v krajině s terasovitými vráskami jako sklenka červeného vína oroseného potem vinařů a s lahodnou chutí plnou dřiny

Miloš Uhrmann, Tábor

Václav Petrásek – Vinařský zákon a malovinaři

Jaro ve vzpomínkách Jarky Dufkové-Veselé

Marek Herůfek – Hodovej slaneček

Fotogalerie

Česko zpívá koledy. Foto V. Mikulíková

Česko zpívá koledy. Foto V. Mikulíková

Česko zpívá koledy. Foto V. Mikulíková

Hasičský ples

Hasičský ples

Hasičský ples

Fotogalerie

Fara z boku před opravami

Fara z boku po opravách

Farní dvorek před opravami

Farní dvorek po opravách

Zadní část fary před rekonstrukcí

Zadní část fary po rekonstrukci

Fotogalerie

Karneval. Foto V. Mikulíková

Karneval. Foto V. Mikulíková

Karneval. Foto V. Mikulíková

Myslivecký ples

Myslivecký ples

Myslivecký ples

Fotogalerie

Krojový ples. Foto S. Prokop

Krojový ples. Foto S. Prokop

Krojový ples. Foto S. Prokop

Krojový ples. Foto S. Prokop

Krojový ples. Foto S. Prokop

Nové dýchací přístroje J-SDH

Fotogalerie

Nová zasedací místnost

Nová zasedací místnost

O malovanú pantličku Augusty Šebestové –
malí zpěváči z MŠ

O malovanú pantličku Augusty Šebestové

Výroční valná hromada SDH

Výroční valná hromada SDH

Úvodník

Vážení občané,
čtenáři Bořetických listů,

sezóna plesů a zábav skončila a snad je u konce i letošní zima, která nás všechny překvapila bohatými příděly sněhu a tuhými mrazy.

Ani během zimních měsíců jsme nezapomněli a dokončili celkovou rekonstrukci obřadní a zasedací místnosti v kulturním domě. Pokračovaly práce spojené s administrativním dokončením některých projektů. Doufám, že i projekt „chodníky“, zahájený v roce 2010, bude konečně dořešen a po sedmi letech bude podána žádost o závěrečné vyhodnocení akce. Probíhá částečná rekonstrukce sociálního zařízení smuteční obřadní síně.

Byl schválen rozpočet obce na rok 2017, zastupitelstvo obce schválilo dopracování a doplnění dokumentace projektu včetně rozšíření územního rozhodnutí pro vybudování oddělené kanalizace a čistírny odpadních vod v obci. Stávající stará kanalizace bude sloužit pro odvod dešťové vody a bude vybudována nová splašková kanalizace. Toto řešení bude finančně náročnější, ale vzhledem ke stavu stávající kana-

lizace v obci je jediným možným řešením. Odpadní vody jsou vůbec velkým problémem. V současné době probíhá na základě závěrů kontroly ČIŽP vyčištění jímek na vyvážení a kontrola těsnosti u obecního úřadu a u domu č. 488 (obecní byty). Náklady ještě nelze vyčíslit, ale odhadem podle dosud provedených a vyúčtovaných prací se budou pohybovat kolem 150 000 Kč.

Jarní měsíce bezesporu patří mezi nejpříjemnější období celého roku. Po dlouhé zimě se příroda opět probouzí k životu, a my se tak můžeme těšit z prvních květin. K jaru neodmyslitelně patří Velikonoce. Jedná se o nejvýznamnější křesťanské svátky spojené s památkou umučení a vzkříšení Krista. Historicky se datum období Velikonoc stanovuje jako období po jarní rovnodennosti a spadá na neděli po prvním jarním úplňku. Velikonočními symboly jsou beránek a zajíček, v křesťanství pak kříž, oheň a svíce. Velikonoční svátky mají mnoho podob a tradic, provází je jarní nálada, pestrá a svěží výzdoba. Co však nesmí chybět, jsou obarvená vajíčka a připravené pomlázky.

Přeji vám příjemné prožití svátků jara a těším se na viděnou na akcích, které pro vás připravujeme.

František Petrásek, starosta obce

Odpady v obci – náklady na likvidaci

Obecně závaznou vyhláškou č. 1/2017 byla stanovena výše poplatku za likvidaci odpadů 450 Kč/osoba/rok. Skutečné náklady na jednu osobu činí 613 Kč/osoba/rok. V níže uvedené tabulce je pro srovnání uvedeno množství jednotlivých druhů odpadu v roce 2015 a 2016.

Název odpadu	2015	Ø na 1 obyv.	2016	Ø na 1 obyv.
	t/rok	kg/rok	t/rok	kg/rok
směsný komunální odpad (vývoz popelnic)	289,46	224,56	297,55	229,59
objemný odpad (sb. dvůr velký kontejner)	76,07	59,01	105,12	81,11
biologicky rozložitelný odpad	103,6	80,37	101,51	78,33
stavební odpad (beton, cihly – sb. dvůr)	118,67	92,07	129,33	99,79
asfaltové směsi	4,16	3,23	0	0
zemina a kamení	0	0	29,08	22,44
sklo – kontejnery	26,5	20,56	21,46	16,56
papír a lepenka	27,02	20,96	54,06	41,74
barvy a lepidla	1,36	1,06	0,56	0,43
odpadní dřevo	0	0	10,26	7,92
plasty	11,84	9,19	15,23	11,75
železo	11,29	8,76	18,22	14,06
kompozitní obaly	0,74	0,57	1,19	0,92
pneumatiky	1,87	1,45	5,69	4,39
Celkem odvezených tun	672,58	521,79	789,26	609
Obec za likvidaci a odvoz zaplatila	758 214,65 Kč		922 154,74 Kč	
Poplatek za odpady 1 osoba/rok	450,00 Kč		450,00 Kč	

František Petrásek, starosta

Přehled zahájených a ukončených akcí v roce 2016

1. Radary a zrcadla	163 584 Kč
2. Školní kuchyně – výměna starého zařízení a vybavení	480 344 Kč
3. Základní škola – výměna nevyhovujícího osvětlení ve třídách	62 990 Kč
4. Školní kuchyně, jídelna dokončení výměny oken a dveří	156 628 Kč
5. Oprava chodníku v parku u kostela	31 672 Kč
6. Výměna vchodových dveří u KD (ze sóla)	51 460 Kč
7. Rekonstrukce vytápění – kanceláře, zasedačka, sál a předsálí	810 699 Kč
8. Broušení, lakování parket, výměna desek stolů a židle	464 183 Kč
9. Rekonstrukce obřadní a zasedací místnosti	1 248 811 Kč
10. Oprava části oplocení fotbalového hřiště vč. brány	86 921 Kč
11. Úprava dětského hřiště u bytovek	10 533 Kč
12. Výstavba nového oplocení dětského hřiště u školky	70 588 Kč
13. Celková oprava bytu č. 6 (dům č. 488)	22 712 Kč
14. Výměna oken a dveří (Květinka a MS Quatro)	80 324 Kč
15. Celková oprava „Muzikantskébudý“	370 857 Kč
16. Kompletní oprava střechy smuteční obřadní síně na hřbitově	315 877 Kč
Celková částka	4 431 503 Kč

Poskytnuté dotace z rozpočtu obce Bořetice v roce 2016

1. Tělovýchovná jednota Sokol Bořetice, oddíl kopané	200 000 Kč
2. Římskokatolická farnost Bořetice	150 000 Kč
3. Myslivecký spolek Bořetice	19 000 Kč
4. Ing. Lenka Bukovská (táborníci Kdousov)	700 Kč
5. SDH Bořetice (hasiči)	2 000 Kč
6. Mužácký sbor Svodničan	2 148 Kč
7. Svobodná spolková republika Kraví hora	3 000 Kč
Celková částka	376 848 Kč

Ostatní neinvestiční dotace z rozpočtu obce Bořetice v roce 2016

1. DSO Modré hory	37 600 Kč
2. DSO Čistý jihovýchod	4 858 Kč
3. Mikroregion Hustopečsko	30 000 Kč
4. Základní škola Bořetice	1 650 000 Kč

František Petrásek, starosta

Přehled rozpracovaných akcí – jak pokračujeme:

1. Kompostéry do každé rodiny (duben 2014)

K dnešnímu dni bylo předáno občanům **280 ks** kompostérů z celkového dodaného **440 ks**.

2. Dětské hřiště u bytovek – posilovací prvky (srpen 2014)

MMR: schválení dokumentace závěrečného vyhodnocení akce – **16. 11. 2016**.

3. Snížení prašnosti v obci Bořetice pořízením zametacího vozu (listopad 2013)

SFŽP: schválení dokumentace závěrečného vyhodnocení akce – **9. 3. 2017**.

4. Obnova alejí v Bořeticích – extravilán (srpen 2013)

SFŽP: schválení dokumentace závěrečného vyhodnocení akce – **16. 2. 2017**.

5. Obnova alejí v Bořeticích – intravilán (říjen 2013)

SFŽP: schválení dokumentace závěrečného vyhodnocení akce – **26. 1. 2017**.

6. Partnerství – plocha pro setkání: vegetační úpravy (listopad 2012)

SFŽP: schválení dokumentace závěrečného vyhodnocení akce – **23. 2. 2017**.

7. Alej za jezerem Bořetice Kraví hora: vegetační úpravy (únor 2011)

SFŽP: schválení dokumentace závěrečného vyhodnocení akce – **16. 2. 2017**.

8. Chodníky v obci (červen 2010)

Kolaudace stavby – povolení užívání **9. 11. 2016**.

Realizace projektu do **29. 11. 2010**.

Rozpracováno – nedokončeno: termín závěrečného vyhodnocení prodloužen do **30. 6. 2017**.

Nejsou vyřešeny majetkoprávní vztahy – pozemky pod chodníky.

V dubnu 2017 bude schvalovat zastupitelstvo obce Smlouvu o darování 9 m² pozemku od Jihomoravského kraje a bude podáno závěrečné vyhodnocení.

9. Projekt cyklostezka Rasovna I. etapa (březen 2012)

Termín ukončení akce do **31. 7. 2012**.

Vydání povolení k užívání stavby – kolaudace **30. 8. 2016**.

Rozpracováno – nedokončeno: termín závěrečného vyhodnocení prodloužen do **30. 6. 2017**.

Současný stav – chybí pouze tři pozemky: 1× nedohledatelný vlastník, 1× nevyřízené dědictví a 1× majitelé žijící trvale v zahraničí.

10. Projekt cyklostezka Bořetice II. etapa – kolem fotbalového hřiště (říjen 2012)

Termín ukončení stavby **do 11. 12. 2012.**

Vydání povolení k užívání stavby – kolaudace – **14. 11. 2016.**

Dokončeno a podáno závěrečné vyhodnocení akce **31. 5. 2016 (čeká se na schválení SFDI).**

11. Bezbariérový chodník kolem kulturního domu (říjen 2012)

Termín ukončení stavby **do 14. 12. 2012.**

Souhlas s užíváním stavby – kolaudace **6. 5. 2015.**

Termín předložení závěrečného vyhodnocení prodloužen **do 30. 6. 2015.**

Dokončeno a podáno závěrečné vyhodnocení akce **20. 5. 2016 (čeká se na schválení SFDI).**

Výzva!

Vážení spoluobčané, obecní úřad žádá občany, kteří si doposud ještě nevyzvedli nebo nepožádali na obecním úřadě o **bezplatné dodání KOMPOSTÉRU**, aby tak učinili v co nejkratší době.

Celá akce – dotace je vázána smlouvou se Státním fondem životního prostředí ČR. Jedním z požadavků je kompostér do každého domu – čísla popisného v obci. Ke konci měsíce března bylo zatím rozvezeno a vydáno **280** kusů z celkového počtu dodaných **440** kusů. V případě, že naplníme pokrytí – rozmístění v obci

Výstavba RD lokalita Panské

Zahájení stavby inženýrských sítí podle vyjádření EVT a Ground Line bude v **dubnu 2017**. Cena zatím není stanovena.

Bližší informace na webových stránkách: www.ground-line.cz, kontaktní osoba Ing. Lenka Kutová, tel. 775 129 509, e-mail: lenka.kutova@ground-line.cz.

Kanalizace a čistička odpadních vod

Územní rozhodnutí na jednotnou kanalizaci bylo vydáno.

Na zasedání zastupitelstva obce dne 13. prosince 2016 byla schválena varianta zadání rozšíření vydaného územního rozhodnutí na oddělenou kanalizaci. Stávající kanalizace bude nadále sloužit jako dešťová a po celé obci bude vybudovaná nová splašková kanalizace. Termín podání žádosti je říjen–listopad 2017.

František Petrásek, starosta

95 % kompostérů, nehrozí obci v případě kontroly žádné postihy, splnění 50– 94,99 % je odvod z celkové částky dotace ve výši odpovídající nedosažení indikátorů.

*Obecní úřad žádá tímto ještě jednou všechny občany Bořetic, kteří doposud nemají kompostér, aby se přihlásili na obecním úřadě. Kompostér dovezou až do domu pracovníci obecního úřadu a na požádání kompostér sestaví. **Všem občanům, kteří se již do projektu zapojili, děkujeme.***

František Petrásek, starosta

Kravihorci mají nového ambasadora

Kravihorci jmenovali loni v létě nového ambasadora a otevřeli zastoupení Maďarska v Kravihorské republice. Je jím špičkový akrobatický pilot Peter Besenyei a ambasáda sídlí ve sklepě úřadujícího prezidenta Ing. Stanislava Nováka. Byl vybrán proto, že Kravihorská

republika má své letiště, které nový ambasador bude moci využívat při cestách k nám.

Peter Besenyei se narodil v roce 1956 a k létání „příčich“ již v pěti letech, neboť bydlel nedaleko letiště v Budapešti. Svého prvního závodu se zúčastnil, když mu bylo 20 let, a okamžitě dal o sobě pořádně vědět. Hned napoprvé byl druhý. Stal se pak autorem několika akrobatických manévrů. Stal se skutečným maďarským hrdinou a ve své zemi je právem považován za nejúspěšnějšího sportovce současnosti a desítky posledních let.

Jeho jméno se velmi úzce spojilo i prestižními závody **Red Bull Air Race**. Byl to právě on, kterého lidé z Red Bull oslovili, aby se stal součástí týmu, který stvoří největší a nejuznávanější letecké závody světa.

Pro Maďary je jeho jméno opravdovým pojmem. Byl to on, kdo v roce 2001 poprvé s letadlem pokořil i legendární Řetězový most v Budapešti. V současné době působí jako zkušební pilot pro maďarský úřad letectví a je instruktorem létání pro akrobatické piloty.

Kravihorci s ním povedou rozhovory o předávání zkušeností pro naše válečné letectvo, mimo jiné v boji proti špačkům, aby si osvojili taktiku létání „naštore“, a tím mátlí hejna špačků při jejich vytlačování z kravihorského nebe.

Václav Petrásek

Nová fasáda fary

V roce 2016 farnost Bořetice provedla nejen několik menších oprav, ale i jednu větší – opravu fasády fary. Jak roky ubíhaly, venkovní plášť fary se dostal do velmi nedůstojného stavu. Fara je sice již nějaký rok neobydlená, ale slouží k častému setkávání mladých i dříve narozených, kteří zde tráví volný čas, vzdělávají se a vytváří společenství.

Oprava fasády probíhala v létě a na podzim 2016. Rozdělena byla do dvou etap. První – opravu dvou stěn ze dvora – zaplatila farnost ze svých prostředků a z darů jak fyzických, tak právnických osob. Jelikož farnost není výdělečná firma ani spolek, kterému by každoročně finančně přispívala nějaká nadřízená instituce, ale prostředky na svoji činnost získává jen z dobrovolných příspěvků farníků a ještě dobrovolnějších finančních darů, proto jsme s druhou etapou chtěli vyčkat, až zase naspoříme nějaké peníze. Nakonec jsme se však rozhodli požádat obec Bořetice o dotaci ve výši 150 000 Kč, která měla pokrýt větší část druhé etapy – opravu stěny ze zahrady. A to i proto, že až obec otevře pro veřejnost farní zahradu, kterou má za tímto účelem pronajatou na 15 let, už by se oprava hůře realizovala. Zastupitelé obce Bořetice schválili dotaci v plné výši a my jsme se mohli s radostí pustit do práce. Ta obsahovala nejen novou fasádu,

ale i výměnu dožilých oken, oplechování a nové okapy a svody. Na pracích se podíleli i sami farníci, a to při oklepávání staré omítky. Po celé opravě fara velmi výrazně prohlédla, a tak důstojně dokresluje historické bořetické návrší.

Chtěli bychom v první řadě poděkovat obci Bořetice za finanční pomoc. Dále velké díky patří panu faráři, který opravu plně podporoval, dárcům za finanční dary, brigádníkům za odvedenou práci, všem, kdo se jakkoli na opravě podíleli, a za všechny modlitby. Jsme nesmírně rádi, že je farnost stále důležitou součástí života mnoha lidí, kteří chtějí být těmi, kdo fungování farnosti podporují.

Fotografickou dokumentaci stavu fary před a po opravě naleznete ve Fotogalerii.

Lenka Kuchyňková

Nabídka výletů cestou necestou

S příchodem jarního počasí nastává čas úklidu, práce na zahradách i ve vinici. Ale také čas výletů a možností někam se jet podívat. A tak proč ne? Nabízím Vám pár zájezdů nejenom po našich krajích, ale i za hranice. Na žádost byl zařazen i zájezd do Legolandu do Německa. Pro velký zájem u zájezdu na Šumavu byl zařazen druhý termín v září.

Na jednotlivé zájezdy je možno se přihlásit na e-mailové adrese lenka.bukovska@email.cz, na které obdržíte příslušné pokyny k platbě a základní informace.

1. 5. 2017 Medvědí soutěska v Rakousku

Pěší výšlap po 164 žebřících krásnou soutěskou k ledovcovému jezeru. Odjezd 5.15 hod Bořetice, 5.30 hod Velké Pavlovice. Cena 550 Kč. Záloha 200 Kč.

6.–7. 5. 2017 Šumava – obsazeno

Dvoudenní zájezd. Odjezd 5.00 hod Bořetice, 5.15 hod Velké Pavlovice. Cena předběžná 1 150 Kč. První den Tábor, Hoslovický mlýn. Druhý den Kvilda, Modrava, Antýgl, Čeňkova pila a návrat domů ve večerních hodinách. Záloha 500 Kč.

Pro velký zájem zařazujeme tento zájezd se stejným programem v termínu 2.–3. září 2017.

13. 5. 2017 Legoland – Grunzug Německo

Odjezd v pátek v 23.30 hod, cesta cca 8–9 hodin, příjezd v sobotu do Legolandu, rozchod do 18.00 hodin, návrat domů. Příjezd v neděli cca v 2.30 hodin. Cena 1 000 Kč za bus a pojištění a 14 Euro vstupné. Záloha 500 Kč.

20. 5. 2017 Orlí hnízdo, solné doly Bertestgaden

Odjezd v 3.30 hod Bořetice, 3.45 hod Velké Pavlovice. Návrat okolo 23. hodiny. Cena 720 Kč za bus a pojištění, vstup 26,60 Euro dospělý a 17,60 Euro dítě. Záloha 500 Kč.

10. 6. 2017 Vranov nad Dyjí, plavba lodí, hrad Bítov, Znojmo

Odjezd 6.30 hod Bořetice, 6.45 hod Velké Pavlovice. Cena 300 Kč. Prohlídka zámku Vranov nad Dyjí, plavba lodí na Bítov, prohlídka hradu a okolí z nedaleké rozhledny Rumburak. Možnost občerstvení ve stejnojmenné restauraci u rozhledny. Záloha 200 Kč.

17. 6. 2017 Třebíč – židovská část města, Jaroměřice nad Rokytnou, Dalešice

Odjezd v 6.30 hod. Cena 300 Kč. Směr Třebíč, prohlídka. Potom zámek Jaroměřice nad Rokytnou, poslední zastavení Dalešice – přehrada. Záloha 200 Kč.

Lenka Bukovská

Jednotka SDH Bořetice

Izolační vzduchové dýchací přístroje

Hlavní gró práce hasiče, jak už vyplývá ze samotného názvu, je hašení požárů. Požár může při vhodných podmínkách vypuknout na jakémkoliv místě, a protože v dnešní době je na každém kroku plno plastů, molitanu, PVC a jiných „umělotin“, je při něm vzduch plný jedovatých látek. Aby hasiči při pohybu v takovém prostředí zmírnili nebezpečí otravy, používají dýchací přístroje.

Moderní izolační dýchací přístroje jsou přetlakové, to znamená, že pod ochrannou maskou je mírný přetlak, který v případě netěsnosti nedovolí vniknutí kouře do dýchacích cest zasahujícího hasiče. V tlakové láhvi je cca 1 800 litrů vzduchu, což postačí pro cca 25–30 minut práce hasiče. Poklesu tlaku v láhvi začne hasiči signalizovat pískání píšťalky, na které musí reagovat opuštěním nebezpečného prostoru.

Vzhledem k nedávnému požáru sklepa a požáru na skládce komunálního odpadu v Hantálech, kterých jsme se účastnili, a také tomu, že v Bořeticích jsou objekty, kde se pracuje s PUR pěny, molitanem a různými plasty, jsme se rozhodli, že letos do této ochrany investujeme. Přece jenom zdraví máme jenom jedno, a proto je zapotřebí si jej chránit.

Nákup takového dýchacího přístroje ovšem není tak jednoduché, jak se zdá. Je pravda, že v ČR jsou pouze čtyři hlavní dodavatelé, ale pro nezkušeného nákupčího je ze začátku složité se v rozdílech mezi jednotlivými typy vyznat. Nelze brát v úvahu pouze nákupní cenu, ale také dostupnost servisu, podpory a jednoduchost údržby. Abychom neudělali rozhodnutí, kterého bychom následně litovali, sbírali jsme názory a rady u kolegů z Kobylic, Velkých Pavlovic i profesionálních hasičů z Hustopečí, Břeclavi a Brna. Konečným verdiktem bylo rozhodnuto, že si pořídíme přetlakovou dýchací techniku firmy Dräger, kterou používá cca 90 % hasičských sborů v ČR, a proto jsou technická podpora a servis největší.

Nákupem tato technika ovšem nekončí. Protože při nesprávném použití může dojít přímému ohrožení života, jsou předepsány pravidelné kontroly, školení a hlavně praktické „vydýchání“ tlakových lahví maximálně jednou za tři měsíce, a samozřejmě je nutno o tom vést dokumentaci.

Všichni samozřejmě doufáme, že požárů bude co nejméně, ale v případě, že už nastane a my budeme na místě jako první, budeme schopni ihned začít jednat

Pálení klestí a suché trávy

Vypalování trávy

S příchodem jara někteří zahrádkáři místo pracnějšího, zato však ekologičtějšího vyhrabání staré trávy a jejího kompostování, volí jednodušší vypalování. Nejenže je to počínání nebezpečné, ale poškozují

i faunu, flóru a znečišťují ovzduší. Z těchto důvodů je vypalování trávy zakázáno hned několika zákony, zákonem o požární ochraně zákonem o ochraně přírody a krajiny a dále zákonem o ochraně ovzduší.

Za porušení zákona hrozí viníkovi vysoká pokuta, která se může ve správním řízení vyšplhat až do výše 25 000 Kč. Zákaz vypalování a spalování trávy je navíc zakotven i v obecně závazných vyhláškách některých obcí.

Vyhrabanou trávu raději zkompostujte. Většina lidí nebezpečí, které vypalování představuje, značně podceňují. Věří, že mají oheň pod kontrolou a nemůže se nic stát. Na tento omyl již doplatilo spousta lidí, kteří při vypalování zemřeli nebo utrpěli vážná zranění. Hrozí zde veliké nebezpečí, že dojde k rychlému a nekontrolovatelnému rozšíření požáru i na další porost nebo objekty. Oheň se při dobrých podmínkách dokáže šířit tak rychle, že lidé nemají často nejmenší šanci na danou situaci adekvátně zareagovat.

Pomineme-li nebezpečí vzniku požáru, je třeba uvědomit si, jakým způsobem ohrožuje tento způsob jarního úklidu přírodu. Velký žár, který při hoření trávy vzniká (až 800 °C) může způsobit zničení většiny vývojových stadií hmyzu, smrt nebo popálení malých zvířat (např. ježků), kouřové zplodiny ohrožují i živočichy na stromech a keřích.

Negativní dopad vypalování trav se týká také rostlinných společenstev a půdních mikroorganismů (snížení druhové rozmanitosti společenstev rostlin). Někteří zahrádkáři se domnívají, že popel, který takto vznikne, je dobrým hnojivem. Popel je však velmi často rozfoukán větrem nebo jej splaví déšť, takže se potřebné živiny do půdy stejně nedostanou. Ve všech ohledech je lepším způsobem ponechání staré trávy, která se rozloží a živiny se pozvolna uvolňují a navíc obohatí půdu o velmi důležitou organickou složku. Aby trávník dobře vypadal, je nejlepší trávu vyhrabat a zkompostovat.

Pálení rostlinného odpadu

Mnozí často také pálí na svých zahradách rostlinný odpad. Toto pálení není zakázáno zákonem, ale je třeba se informovat na obecním úřadě, kdy je pálení obecní vyhláškou povoleno.

Povinnost ohlášení pálení odpadů mají ze zákona č. 133/1985 Sb., pouze podnikající fyzické a právnické osoby. Občané tuto povinnost nemají, ale je dobré, pokud dochází k dlouhodobému pálení nebo pálení mimo obytnou zónu, nahlásit tuto činnost na linku 112 nebo 150 a mít na místě pálení mobilní telefon a jednoduché hasební prostředky (lopatu, vědro s vodou apod.). V Jihomoravském kraji je také možné nahlásit pálení klestí pomocí internetového formuláře na stránce www.firebrno.cz/paleni-klesti. (zdroj: www.firebrno.cz)

Tomáš Langer, velitel J-SDH

www.facebook.com/obecbořetice

Zápis z Zastupitelstev obce Bořetice

Usnesení z XIV. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice konaného dne
17. 1. 2017

Zastupitelstvo bere na vědomí:

ad 3. Zprávy z jednání Rady obce Bořetice od posledního veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice.

ad 4. Zprávu o plnění usnesení z posledního veřejného zasedání Zastupitelstva obce.

ad 8. Rozpočtové opatření č. 6/2016 schválené Radou obce Bořetice dne 29. 12. 2016.

Zastupitelstvo zvolilo:

ad 2. Návrhovou komisi: Ing. Petr Machač, Jaroslav Bureš
Ověřovatele zápisu: Ing. Jaroslav Grůza, Milan Herůfek

Zastupitelstvo obce schvaluje:

ad 1. Program jednání s navrženými změnami – doplnění bodů:

7a) Projednání a schválení zveřejnění záměru zřízení věcného břemene na pozemku p.č. st. 166 a p.č. 2584/1, vše v k.ú. Bořetice u Hustopečí.

7b) Projednání a schválení zveřejnění záměru zřízení věcného břemene na pozemku p.č. 4671/1, p.č. 4700, vše k.ú. Bořetice u Hustopečí.

ad 6. Obecně závaznou vyhlášku č. 1/2017, kterou se vydává nová Příloha k obecně závazné vyhlášce č. 1/2013.

ad 7. Schválilo bezúplatný převod části pozemku p.č. 1630/18, k.ú. Bořetice u Hustopečí, ostatní plocha, od vlastníka Česká republika, Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových na Obec Bořetice.

7a) Schvaluje zveřejnění záměru zřízení věcného břemene spočívajícího v umístění distribuční soustavy – kabel NN, skříň NN, a dále v oprávnění provozovat, opravovat a udržovat tuto distribuční soustavu na pozemku p.č. st. 166 a na pozemku p.č. 2584/1, k.ú. Bořetice u Hustopečí, bude zřízeno úplatně za jednorázovou úplatu 1 000 Kč.

7b) Schválilo zveřejnění záměru zřízení věcného břemene na pozemku p.č. 4671/1 a na pozemku p.č. 4700, k.ú. Bořetice u Hustopečí, spočívající ve vybudování stavby přejezdu přes příkop s propustkem (trať Hliníky), břemeno bude zřízeno úplatně, jednorázová úplata bude činit minimálně 500 Kč.

ad 9. Schválilo rozpočet Obce Bořetice na rok 2017, v paragrafové formě s částkou na straně příjmů 25 722 200 Kč, z toho financování: zůstatek z roku 2016 ve výši 9 473 800 Kč a na straně výdajů ve výši 25 722 200 Kč, splátka úvěru 697 600 Kč, s těmito změnami: v příjmové části rozpočtu změna u položky 4112: částka byla změněna na 244 900 Kč a financování na částku 9 743 800 Kč. Ve výdajové

části rozpočtu došlo ke změně v paragrafu 3613: nebytové prostory na částku 280 000 Kč, v paragrafu 3632 pohřebnictví na částku 180 000 Kč, v paragrafu 3633 sítě na částku 360 000 Kč, v paragrafu 3639 komunální služby u projektů na částku 210 000 Kč, u paragrafu 3745 péče o vzhled obce na částku 610 000 Kč, u paragrafu 5512 hasiči na částku 925 000 Kč, u paragrafu 6409 rezerva na částku 6 612 300 Kč.

Usnesení z mimořádného XV. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice konaného dne 28. 2. 2017

Zastupitelstvo zvolilo:

ad 2. Návrhovou komisi: Milan Herůfek, Jan Hempl
Ověřovatele zápisu: Miroslav Náležinský, Ing. Marek Polák

Zastupitelstvo obce schvaluje:

ad 1. Program jednání s těmito navrženými změnami – doplnění bodů:

3c) Projednání a schválení Smlouvy o právu provést stavbu na pozemku p.č. 5162, k.ú. Bořetice u Hustopečí.

3d) Projednání a schválení Plánu společných zařízení v rámci JPÚ Žleby-Kopečky, k.ú. Bořetice u Hustopečí.

Stažení bodu z programu jednání:

3a) Projednání a schválení zřízení věcného břemene na pozemku p.č. 4671/1 a na pozemku p.č. 4700, oba k.ú. Bořetice u Hustopečí.

ad 3b) Schválilo znění smlouvy a podpis „Smlouvy o právu k provedení stavby“, na pozemku p.č. 4671/1 a na pozemku p.č. 4700, k.ú. Bořetice u Hustopečí, stavebník Vinařství David Cvingrál, Bořetice 512, s tím, že bude provedena oprava znění v bodě č. V této smlouvy, a to následovně: Opraví se stávající znění věty: „Dále se stavebník zavazuje, že po skončení prací uvede nemovitosti – pozemky do původního stavu na vlastní náklady.“ na nové znění: „Dále se stavebník zavazuje, že po skončení stavby uvede okolí pozemku do řádného stavu na vlastní náklady.“

ad 3c) Schválilo znění smlouvy a podpis „Smlouvy o právu provést stavbu, na pozemku p.č. 5162, k.ú. Bořetice u Hustopečí, stavebník Správa a údržba silnic Jihomoravského kraje, příspěvková organizace, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno.

ad 3d) Schválilo Plán společných zařízení v rámci JPÚ Žleby-Kopečky, k.ú. Bořetice u Hustopečí.

Kulinářské okénko

Velikonoční jednohubky

Sardinkové

Suroviny

3 rohlík, máslo, 3 lžice majonézy, 125 g sardinek ve vlastní šťávě, 3 vejce natvrdo, kopr na ozdobu

Postup

Rohlíky nakrájíme na tenko plátky, každý namažeme máslem, obložíme rybičkou a kolečkem vajíčka. Ozdobíme majonézou a koprem.

Listové

Suroviny

1 listové těsto, 100 g plátkového sýra, 6 vajec natvrdo, 1 malá cibule (šalotka), 160 g žervé, 1 lžička sardelové pasty, 1 vejce na potřetí, pepř, sůl, petrželová nať na ozdobu

Postup

Listové těsto rozválíme na sílu 5 mm, polovinu poklademe plátkovým sýrem a přikryjeme druhou polovinou (zlehka přejedeme těsto válečkem) a formičkou z něj vykrájíme tvary, jaké chceme. Potřeme vajíčkem, osolíme, pečeme dozlatova na plechu s pečicím papírem. Vajíčka natvrdo nakrájíme na kostičky, smícháme se sýrem, nakrá-

jenou cibulkou, sardelkou a opeříme. Na každý upečený tvar dáme lžičku pomazánky a ozdobíme petrželkou.

Chalupářské

Suroviny

6 vajec natvrdo, 1 nožka klobásy, 3 krajíce chleba, dijonská hořčice, sůl, pepř

Postup

Oloupaná vajíčka nakrájíme na čtvrtky, klobásu nakrájíme na kolečka. Z chleba odkrojíme kůrky a středku nakrájíme na kostky, každou potřeme hořčicí, obložíme kolečkem klobásy a vajíčkem. Osolíme a opeříme, připevníme párátkem.

Velikonoční beránek od babičky

Žloutky ušleháme s moučkovým cukrem do pěny a během šlehání přidáme po lžících horkou vodu. Přisypeme vanilínový cukr a po částech vmícháme mouku. Nakonec vmícháme sníh ušlehaný z bílků a těsto nalijeme do formy na beránka pečlivě vymazané tukem a vysypané strouhankou. Beránka pečeme v troubě na 150 °C asi 45 minut.

Zpráva o činnosti obecní knihovny

V lednu jsem přivezla mnoho pěkných knih z VF Břeclav.

V měsíci březnu naši knihovnu navštívily několikrát děti z MŠ. Přišly si vybrat nějaké knihy a seznámit se s knihovnou. Děti plnily úkoly, poslouchaly pohádky a kreslily k nim moc pěkné obrázky, které máme vystaveny v naší knihovně. Také pak přišli na návštěvu žáci ze školní družiny.

Letos je v plánu v knihovně výměna oken.

Zvu tímto malé i velké občany Bořetic k návštěvě naší útulné knihovny. Výpůjční doba je v pondělí a v úterý od 9:00 do 11:30, ve středu od 15:00 do 18:00 a v pátek od 16:00 do 18:00 hodin.

Informace o akcích a novinkách v knihovně si můžete najít na internetových stránkách knihovny www.knihovnaboretice.webk.cz

Přijďte si vybrat pěknou knihu nebo časopis a ukrátit si volnou chvíli. Na všechny se těší a přeje krásné prožití Velikonoc

Vaše knihovnice Lenka Grúzová

Beseda v knihovně

www.boretice.cz/mapa-zavad

Formulář pro nahlašování závad v obci

Novinky z kravihorské krajinky

Krásné dny přejí vinaři z Kravihorské republiky čtenářům Bořetických listů. Od posledního vydání BL vinaři spolu s obcí uskutečnili několik úspěšných akcí:

Žehnutí mladého vína

Před koncem roku to bylo již tradiční žehnutí vína, na které se tentokrát sešlo kolem stovky účastníků, vinařů, jejich rodinných příslušníků a také senátor Jan Hajda, který k nám na tyto vinařské akce jezdí pravidelně a který po skončení obřadu odpovídal na dotazy na téma malovinaři a platné zákony. Na požadavek prezidenta „nafurt“ požádal jednotlivá ministerstva, kterých se to týká, o písemné vyjádření, které pak na tomto žehnutí vína předal. Odpovědi je možno přečíst na webu kravihorců. Církevní část žehnutí provedl jáhen, pan Mrázek. S povděkem komentoval letošní poměrně velkou účast proti minulému žehnutí, kdy nám někteří občané tuto akci bojkotovali. Děkujeme paní Terezce Pazderkové a Marii Režné, které nám zazpívaly zpěv žalmů, první jmenované za přednes Borkovcovy básně Bořetice, a děkujeme také Svodničanu, který i ve velmi oslabené účasti zpěváků doprovázel obřad zpěvem. Také již tradičně se vyznamenaly naše hospodyňky, které nachystaly k ochutnání na dvacet druhů pomazánek. Dlouho do noci jsme ochutnávali požeňnaná vína a pomazánky, a zpívali při cimbálce.

Reprezentační ples Kravihorské republiky

Již po třinácté Kravihorci plesali na začátku února na svém reprezentačním plese. Hojnou účast, největší z letošních plesů, lze připisovat i tomu, že hrála nejlepší dechová hudba Tufaranka ze Šakvic, která na ples přitáhla i mnoho účastníků z celého okolí. Odborné odhady jsou, že jich bylo více než polovina. Již tradičně nastupovala vláda pod praporem republiky za zvuku ryčného pochodu, kterou praporečník přivedl do sálu KD a poté se vrátil pro úřadujícího prezidenta a prezidenta „nafurt“, které vedl za zvuku fanfár z Libuše a které vítali účastníci potleskem ve stoje. Celý čas veřejného jednání vlády byl věnován problému vyhlášení války Kravihorcům od zříceniny hradu od Kuroslep, který se nazývá také Kraví hora. Bylo rozhodnuto, že bude vyslána deputace na tento hrad s cílem dojednat co nejlepší podmínky míru i za cenu uzavřít s nimi „tributun pacis“ (daň z míru) tak, jak to musel udělat český král již v minulosti a musel platit za mír voly a stříbrem. Přesto, že pro jednání vlády nemáme předtančení, v letošním roce jsme využili nabídku ministra Ing. Libora Popovského, že nám jeho syn s partnerkou předvedou své taneční umění. Jediným černým puntíkem bylo, že nám zkyslo víc než 20 litrů „flamendra“.

Seminář Ministerstva pro místní rozvoj

Ve dnech 16. a 17. března 2017 se v Bořeticích uskutečnil seminář MMR pro členy hodnotitelských komisí pro letošní soutěž Vesnice roku v programu obnovy venkova 2017. V tyto dny se do bořetického hotelu Kraví hora sjelo 45 předsedů (starostů) a některých členů krajských komisí, kteří budou vybírat „Vesnici roku“ ve všech krajích celé republiky. V pátek po skončení semináře všichni odešli na prohlídku naší obce – Vesnici roku 2005. Prováděl jsem je po areálu sklepů, kde jsem je seznámil s prací vinařů. Překvapením byla pro ně informace o 1 040 lůžkách pro turisty v obci, která má 1 300 obyvatel. Byly však i připomínky k tomu, že jsme si neuhlídali architekturu sklepů, že se snad stydíme za to, že jsme v roce 2005 získali titul Vesnice roku, a že v obci není jediná připomínka na vjezdech do obce, která by zmiňovala tak obrovský úspěch. Musel jsem vysvětlovat, že rok po získání titulu se vyměnilo vedení obce a toto nové vedení nemělo zájem propagovat tento úspěch obce.

Výměna vodoměrů ve sklepech

Na začátku března byla zahájena dlouho očekávaná výměna vodoměrů ve sklepech. Již několik let upozorňovalo minulé vedení obce, že obec doplácí při vyúčtování vody za odebranou vodu. Vodovod byl do sklepů zaveden v roce 1994, byl vytvořen spolek vinařů a hlavní vodoměr byl přihlášen na obec. Dodavatelé vody a elektřiny vyměňují měřidla vždy po asi deseti letech. Na každé přípojce vody do sklepa si vinaři osadili svůj vodoměr. Při posledních odečtech vodoměrů bylo zjištěno, že některé vodoměry jsou nefunkční (po více než 23 letech provozu). Proto obec rozhodla udělat na náklady vinařů výměnu vodoměrů. Staré vodoměry si mohou vinaři ponechat poté, co po výměně budou oznámeny stavy odběrů obci k vyúčtování spotřeby vody. Bylo také rozhodnuto, že kdo neumožní výměnu měřidla, bude mu sklep odpojen od dodávky vody.

Pozvánka na jarní úklid

Zima je za námi. Proto žádáme vinaře a majitele sklepů pod Kravíma horama, aby co nejdříve provedli úklid kolem sklepů. Těm, kterým se to nepodaří, budeme posílat výhružné dopisy. Naštěstí jsem informoval o návštěvě starostů z celé republiky na semináři MMR, kteří nás v dobré víře na některé nepořádky upozorňovali, a také na špatnou práci stavební komise a stavebního úřadu, která povoluje nevhodné stavby do historického areálu sklepů (můj sklep v tom byl také).

Václav Petrásek

Mockrát děkujeme všem, kteří přispěli na vydávání Bořetických listů:

Paní Marie Beránková, Tvarožná	za 250 Kč
Pan Pavel Pazderka, Kyjov	za 250 Kč
Paní Ludmila Macháčková, Bořetice	za 250 Kč
Pan Miroslav Fridrich, Kobylí	za 200 Kč
Pan Radek Fridrich, Kobylí	za 200 Kč
Pan Jiří Šafránek, Hustopeče	za 200 Kč
Paní Marie Kulatá, Šternberk	za 200 Kč
Paní Jožina Hublíková, Šternberk	za 200 Kč

Paní Marie Prošková, Hustopeče	za 300 Kč
Pan Václav Novák, Bořetice	za 500 Kč
Pan Jindřich Povolný, Hustopeče	za 500 Kč
Manželé Káta a Pavel Grúzovi, Břeclav	za 300 Kč
Paní Marie Hasíková, Bořetice	za 200 Kč
Manželé Vrankovi, Bobrová	za 200 Kč
Paní Marie Kočařková, Bořetice	za 200 Kč

Všem ještě jednou mockrát děkujeme.

Statistika pohybu obyvatelstva v obci Bořetice v roce 2016

Počet občanů k 1. 1. 2016: 1 275

Nejmenší občanci naší obce

Celkem 10 dětí, z toho 4 děvčata a 6 chlapců:

Tereza Mikulíková
Matyáš Dufek
Nela Dvořáčková
Beáta Surmanová
Jakub Mareček
Eliška Michalová
Hynek Langer
Ondřej Jambor

Sebastian Pregrt
Aron Said

Celkem bylo uzavřeno 13 sňatků.

Rozloučili jsme se s těmito občany:

Jan Pazderka
Vlasta Bízová
Stanislav Pazderka
Františka Procházková
Maria Grůzová
Karel Jelínek
Milan Kadlec

Ludmila Dufková
Marie Kuchyňková
Marie Hrabalová
Milena Pazderková
Marie Jislová
Zdeňka Marešová
Anežka Koukalová

Během roku 2016 se z naší obce odstěhovalo 16 občanů a přistěhovalo se 20 občanů.

K 31. 12. 2016 je v obci Bořetice celkem 1 275 občanů.

Společenská kronika

Vítejte mezi námi:

leden:

Viktor Kaňka
Mariana Michnová

únor:

Gabriela Petrovská

Sňatek uzavřeli:

únor:

Blanka Krajčová – Radek Vala

Jubilanti:

Jubilanti 70 let

leden:

Ludmila Kornutová
Marie Surmanová

Jubilanti 80 let

únor:

Františka Surmanová
Ludmila Příbylová

Jubilanti 75 let

leden:

Anežka Petrásková

březen:

Ludmila Ručná

Jubilanti 90 let

únor:

Františka Jurasová

Přejeme všem hodně zdravíčka a osobní spokojenosti.

Z našeho středu navždy odešli:

únor:

Ladislav Chrástek

Velikonoční výstava vín

Prezident a vláda spolu s vinaři republiky Kraví hora Vás srdečně zvou na tradiční Velikonoční výstavu vín, kde ochutnáte vína místních i okolních vinařů.

Velikonoční neděle 16. dubna 2017 od 9 do 20 hod

Místo konání: **KD Bořetice**

Program:

- zahájení v 9 hod
- předávání cen vítězům v 11 hod
- cimbálová muzika od 14 do 19 hod

Občerstvení zajištěno.

Vstupné na akci: pro jednotlivce 300 Kč a pro manželské páry 500 Kč. V ceně je zahrnuta degustační sklenička, katalog vystavovaných vín s hodnocením, propiska a neomezená konzumace vína.

Informace o akci na tel. 724 964 250 anebo na e-mailu pilarboretice@seznam.cz

Karel Pilař, předseda vlády SSRKH

Vinařský zákon a malovinaři

Malovinaři ve znění platných zákonů

Před pár týdny vrátil Senát Poslanecké sněmovně novelu vinařského zákona, která si klade za cíl omezit falšování vína a potírat černý trh s vínem. Senátor pan Hajda na této novele pracuje již od samého začátku. Pan senátor je velkým přítelem kravihorských vinařů a již mnoho let se zúčastňuje všech jejich akcí, jako jsou velikonoční košt, kde vystavuje i svá vína a předává vítězům ceny, a také všech žehnutí vína. Před rokem nám předal připravovanou novelu zákona. Po jejím prostudování jsem přišel k názoru, že o malovinařích v ní není skoro nic.

Právě zástupci malovinařů, Kravihorci, kteří na několika demonstracích hájili zájmy malovinařů, se s touto novelou neztotožnili a začali s panem senátorem Hajdou spolupracovat. Pan senátor nás seznamoval s postupem práce na novele, s řešením problémů falšování vína a černým trhem s vínem. Proti tomu nemáme žádných námitek, ale proti tomu, že se neřeší problémy malovinařů, jsme chtěli vyjít znovu na náměstí v Brně. Tento náš názor, který vyšel v Deníku, měl dozvuky až na Vinařském fondu.

Den před Silvestrem bylo v Bořeticích žehnutí vína, na které opět přijel i pan senátor Hajda a přivezl pro mne citace některých zákonů, které se problematikou malovinařů zabývají. Po skončení obřadu žehnutí vína, při společné ochutnávce požehnaných vín a více než dvaceti druhů pomazánek odpovídal pan senátor na množství otázek, co všechno se týká malovinařů v platných zákonech

Pane senátore, co vše musí učinit malovinař z pohledu Živnostenského úřadu?

Prodej hroznů nebo výroba a prodej vína, které neslouží pouze k vlastní spotřebě, může vinař vykonávat pouze za předpokladu, že je držitelem osvědčení zemědělského podnikatele v souladu se zákonem 252/1997 Sb., o zemědělství, podle něhož může podnikatel (malovinař) vypěstované hrozny dále prodávat, a nebo z nich vyrobí víno, které dále prodává spotřebiteli. **Živnostenské oprávnění** vydané v souladu se zákonem č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání ve znění pozdějších předpisů, a to živnost volná může podnikatel z nakoupených hroznů vyrábět víno a dále ho uvádět do oběhu nebo také nakupovat víno, které bude upravovat a následně prodávat. V případě, že bude víno nabízet k okamžité spotřebě na provozovně, např. v rámci pořádaných degustací či akcí typu „otevřené sklepy“ atp., dále nabídne zákazníkovi další občerstvení (sýr, chleba či krajových specialit), je povinen být držitelem živnostenského oprávnění v rámci živnosti řemeslné „**hostinská činnost**“

Provozovna je prostor, ve kterém je živnost provozována (nejčastěji sklep), musí být předem oznámena a zaevidována v registru živnostenských podnikatelů a musí být k tomuto účelu způsobilá (zkolaudována).

Pane senátore, a co malovinař a stavební úřad?

Malovinař, který se zúčastňuje náhodných akcí, jako jsou náhodné návštěvy ve sklepech, akce otevřené sklepy, putování za vínem apod., vinař nepracuje na své reklamě, nedělá pravidelné ochutnávky, nepotřebuje podle stavebního zákona (zákon č. 183/2006 Sb., §126) žádné povolení ani souhlas stavebního úřadu (nemusí mít WC).

A co ten, který dělá pravidelné ochutnávky, používá reklamu a propagaci?

V tomto případě se již jedná o podnikatelskou činnost, kde návštěvníci předpokládají splnění požadavků plynoucím z hygienických předpisů, požárních předpisů, a předpisů o ochraně přírody a krajiny. Zde musí být již provedena změna užívání stavby. Pokud stavba měla již povolení k takovému užívání a stavba má kolaudaci, novou změnu užívání nepotřebuje. Někdy to mohou být i jiné předpisy, např. památková péče nebo ochrana ovzduší při změně vytápění.

Vinař, který provozuje živnost, má ubytování, vaří, dělá pravidelné ochutnávky vín a prodej vín, musí mít tedy závazná stanoviska dotčených orgánů, jak je uvedeno výše. K jednotlivým případům doporučuji konzultaci s příslušným stavebním úřadem.

Jak jsou na tom malovinaři z pohledu Ministerstva zemědělství?

Pro malovinaře platí Zemědělský zákon, a to následovně:

1. Malovinař (do 10 arů vinice), který neprodává, nemá žádné povinnosti.
2. Malovinař, který prodává část své produkce mimo vlastní spotřeby, musí:
 - a) Mít potvrzení MěÚ buď SHR (soukromě hospodařící rolník) nebo OSVČ (osoba samostatně výdělečně činná).
 - b) Odeslat výkaz (informaci o velikosti sklizně a výrobě vína).
 - c) Vede jednoduchou evidenci o prodeji (formou sešitu apod.).

S tím souvisí i stanovisko Ministerstva financí a Finančního úřadu podle Zákona o daních z příjmů.

§ 10 citovaného zákona – ostatní příjmy:

1. Ostatní příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku a pokud nejde o §6 až 9 citovaného zákona, jsou zejména: „Příjmy z příležitostných činností nebo z příležitostného nájmu movitých věcí včetně příjmů ze zemědělské výroby, lesního a vodního hospodářství, které nejsou provozovány podnikatelem.“
2. § 10, odst. 3: Od daně jsou osvobozeny příjmy podle odst. 1, písm. a) výše citovaného zákona, pokud jejich úhrn u poplatníka nepřesáhne ve zdaňovacím období 30 000 Kč.

Vinaři podnikatelé

Podnikatelem je ten, kdo nakupuje hrozny a má příjem vyšší než 30 000 Kč ve zdaňovacím období. Z pohledu Zemědělského zákona, pokud vyrobí 1 000 litrů a více a prodává tyto produkty, podává ÚKZÚZ (Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský

Znojmo-Oblekovice) tabulku č. 211 – Prohlášení o produkci, tabulku č. 221 – Prohlášení o zásobách.

Pokud vinohradník z celé své produkce vyrábí víno, nemusí podávat hlášení o sklizni, stačí uvést pouze prohlášení o produkci

Vinohradník, který prodává moštové hrozny o výměře **10 arů a větší**, podává pouze hlášení č. 201 – Prohlášení o sklizni

Vinohradník, který obhospodařuje vinice o výměře **menší než 10 arů**, nemá povinnosti.

Daňové povinnosti podnikatelů se řídí § 7, ve kterém je stanoveno následující:

odst. 7 – neuplatní-li poplatník výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení zajištění a udržení příjmů, může uplatnit výdaje s výjimkou § 12 ve výši 80 % z příjmu ze zemědělské výroby do výše 1 600 000 Kč.

Poznámka – příklad

Pokud má vinař-podnikatel příjem 820 000 Kč, jeho paušál 80 % činí 656 000 Kč. Ke zdanění zůstává 164 000 Kč, z čehož daň 15 % činí 24 600 Kč, ale vzhledem ke slevě na daň 24 800 Kč, neodvádí ani korunu příjmů.

Jak jsou na tom malovinaři z pohledu KHS (krajská hygienická stanice)

Výroba vína je výrobou potravin, pokud je víno určeno k lidské konzumaci, jedná se tedy o potravinářský podnik. V tomto případě platí požadavky nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 852/2004 ze dne 29. dubna 2004 o hygieně potravin, jako minimální požadavky k zajištění výroby bezpečné potravin. Tyto požadavky jsou dostatečně flexibilní, aby mohly být aplikovány v jakémkoliv typu potravinářského podniku, a tedy i při výrobě vína. Totéž platí i při nabízení vína spotřebiteli, ať již vína baleného nebo rozlévaného.

KHS (krajské hygienické stanice) výrobu vína nedozorují, v evidenci OOVZ (orgán ochrany veřejného zdraví) by tyto provozovny byly pouze v případě, že by bylo šetřeno podezřením, nebo vznik alimentárního onemocnění (infekce a otravy z potravin). Stejně tak KHS nedozorují „vinné sklípky“, tedy prostory, které slouží ke zpracování, skladování a také nabídce nebo konzumaci vína. V tomto případě je nutno podotknout, že se v naprosté většině jedná o soukromé

objekty, a je otázkou, zda se jedná o objekty skutečně využívané k podnikatelské činnosti.

Konkrétně:

- Nepravidelná nebo náhodná činnost, např. ojedinělé posezení ve sklípku i s nabídkou občerstvení, občasně pořádání ochutnávek vína („košťů“) s podáním občerstvení, pohoštění při návštěvě sklepa – zde není nutný souhlas nebo jakékoliv vyjádření ze strany KHS. V tomto případě se právní předpisy na hygienu potravin nepoužijí, i když logicky, základní hygienická pravidla dodržována být musí, aby nedošlo ke vzniku alimentárního onemocnění. Navíc se ve většině případů jedná o soukromé akce.
- Pravidelná činnost, např. pravidelná posezení ve sklípku s ochutnávkou vína a podáváním občerstvení, pravidelné pořádání ochutnávek vína a pravidelné návštěvy vinného sklepa. V takovém případě se již aplikují předpisy na hygienu potravin a v případě, že situace vyžaduje stanovisko stavebního úřadu (změna užívání stavby, povolení užívání, povolení nové stavby) bude KHS dotčeným orgánem státní správy a bude vydávat stanovisko z hlediska splnění požadavků (jedná se o činnost epidemiologicky závažnou). Nicméně, vždy se posuzuje konkrétní situace a konkrétní obsah žádosti, a stávající hygienické předpisy umožňují nalézt vždy nejvhodnější řešení. Hygienické zázemí v tomto případě zajištěno být musí.
- Provozování pravidelné činnosti ve smyslu provozování živnosti, např. pravidelný prodej vína, nabídka stravovacích služeb nebo poskytování ubytování a dalších služeb musí být případný prostor, kde dochází k činnosti, zkolaudovaný k tomuto účelu užívání, a v tomto případě bude vždy KHS dotčeným orgánem státní správy, a budou brány v úvahu hygienické předpisy v oblasti bezpečnosti potravin, a dále i požadavky stanovené k ochraně veřejného zdraví zákonem č. 258/2000 Sb.
- Při pořádání kulturních akcí spojených s vínem a jedná-li se o jednorázovou akci, není nutný souhlas KHS, ale logicky je nutné zajistit, v rozsahu odpovídajícímu akci, hygienické zázemí. V případě pravidelných akcí je vhodné realizaci hygienického zázemí konzultovat s příslušnou KHS.

Václav Petrásek

Druhá uzlovačka v Bořeticích

V sobotu 25. března se u nás v Bořeticích konala uzlovací soutěž, tzv. uzlovačka. Začínala v 9 hodin, ale my domácí jsme měli sraz už v 8 hodin, abychom si mohli trénovat.

Něco po deváté hodině byl nástup všech družstev a potom byla porada vedoucích, kdy jsme my děti měly ještě chvíli čas, než začne losování soutěžícího pořadí. Družstvo starších bylo ve složení Eliška Škrancová, Lucie Buchtová, Radim Svatoň a já (Kateřina Folerová). A družstvo mladších bylo ve složení Lukáš Buchta, Michal Huslík, Dominika Hemplová a Kristýna Babáčková a mladší jednotlivci byli Adéla Folerová a Šimon Buchta.

Naše družstvo starších si vylosovalo číslo 8, družstvo mladších číslo 14 a jednotlivci Adélka 15 a Šíma 12. My starší jsme soutěžení rozjeli celkem dobře. Však jen do té doby, než jsme narazili na

družstvo z Velkých Bílovic a Starovic. Starovice nás vyřadily a tak jsme byli rádi aspoň za krásné 5. místo. Mladšímu družstvu se vedlo podobně. Také obsadili krásné 5. místo. Naším kamarádům z Velkých Pavlovic se vedlo o něco lépe. Skončili na 3. místě.

Naši jednotlivci na tom byli lépe. Adélka sice skončila také na 5. místě, když ji Šíma v souboji porazil, ale Šimonek to dotáhl až na krásné 3. místo. Ze soutěže jsme si odnesli hodně zážitků i poučení. Bylo to super.

Kateřina Folerová, mladí hasiči Bořetice

Pozvánka na Den otevřených sklepů Bořetice

Sobota 27. května 2017 od 11 hod –
areál vinných sklepů Kraví hora a v obci Bořetice

Denní program:
11:00 hod – start
11:00–19:00 hod – otevřené sklepy

Večerní program bude upřesněn.

Neděle 28. května – areál vinných sklepů Kraví hora
9:00–12:00 hod – prodej vín v otevřených sklepech

Cena vstupného v den akce na místě: 950 Kč

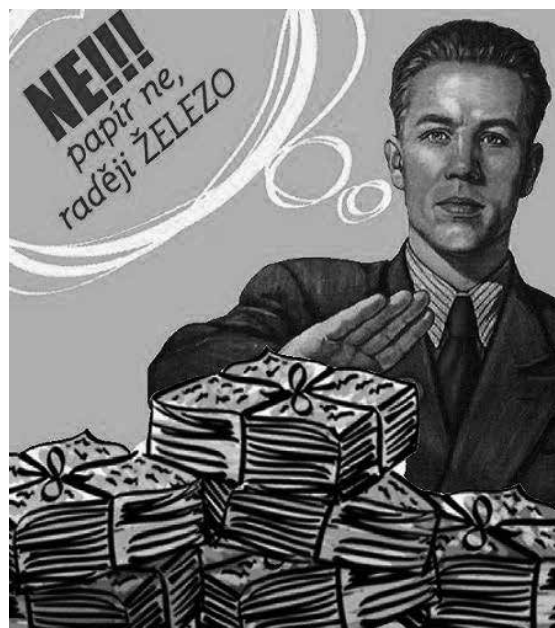
Cena vstupného v předprodeji: 800 Kč.

Vstupenky můžete objednat na odkazu SLEVYMOJEMESTO.CZ.

V ceně je zahrnuta sklenička, mapka, volná degustace vín u vinaře,
poukázky na nákup vína v hodnotě 300 Kč a večerní doprovodný program.

Kontakty:

e-mail: palka@modrehory.cz nebo info@republikakravihora.cz,
tel.: 724 964 250, 774 364 013.

Sbor dobrovolných hasičů Bořetice
pořádá

v sobotu 22. 4. 2017 od 8:00

SBĚR ŽELEZA A AUTOBATERIÍ

Předměty, prosím, nachystejte před Váš dům, těžší věci
na požádání vyneseme.

Děkujeme.

Kulturní komise Bořetice, SDH Bořetice a Tenisový oddíl Bořetice
Vás zvou na

PÁLENÍ ČARODĚJNIC 30. dubna 2017

Sraz malých i velkých čarodějnic v 15.30 hodin na sóle.

Průvodem se přesuneme na hřiště, kde každá
registrovaná čarodějnice dostane špekáček a kofolu,
občerstvení připraveno i pro další účastníky.

Můžete se těšit na spoustu her a soutěží!

SAMI SOBĚ

Rozhovor s arch. Janem Krumlem, bývalým předsedou Spolku pro obnovu venkova

Ve dnech 16. a 17. března se v hotelu Kraví hora v Bořeticích konal seminář, který byl přípravou na 23. ročník soutěže Vesnice roku 2017 v Programu obnovy venkova. Součástí semináře byla prohlídka naší obce a seznámení se s výsledky jejího vývoje, které vedly k našemu vítězství v této soutěži a ocenění titulem „Vesnice roku 2005 ČR“. Iniciátorem soutěže byl arch. Jan Kruml, kterému jsem položil tyto otázky:

Žijete v Brně, čím to je, že se cítíte venkovánem?

Pocházím sice z Brna, ale z Tuřan, a ty si stále zachovávají venkovský charakter, hode, vostatke, tuřanské kroj a to nejdůležitější – sousedské vztahy! Jsem hrdý na svůj selský původ, zažil jsem dobu selského hospodářství – a na tu krásu krajiny s mandely tam, kde je nyní letiště – na tu nemohu zapomenout. Vyrůstal jsem ve válečné době, v níž panovala pevná rodinná a sousedská pospolitost, a lidé se opírali o křesťanství a vlastenectví. To vše ve mně zůstalo.

Kde jste našel inspiraci v obnově vesnice?

Ještě v době minulého režimu jsem získal Program obnovy vesnice Bavorska a Dolního Rakouska (Dorferneuerung) a byl jsem jimi uchvácen. Především etickým vztahem státu k venkovu, jeho zájmem na zdravém vývoji venkova a také vědomím, že tento vývoj nemůže zaručit nikdo jiný, než sami vesničané. Z toho pramenila vůle konkrétně venkovu pomáhat a podporovat jej. Dialog mezi státem a občany byla nádherná píseň ze země tehdy nám vzdálené demokracie. Toužil jsem takový směr zavést i u nás

Jak se vám to povedlo?

V minulém režimu to nešlo, avšak když přišel jeho pád, byl jsem na tento úkol připraven. Oba programy jsem vydal již v dubnu 1990 v češtině a do poloviny roku jsem zpracoval první znění českého Programu. To jsme již tvořili početnou partu nadšenců, kteří měli čilé styky s Rakousky i Bavorsky a na Ministerstvu životního prostředí jsme měli organizační základnu. Program obnovy vesnice (POV) přijala Pithartova vláda již v červnu 1991, v období porevolučního entuziazmu. Přihlášily se k němu spontánně stovky vesnic. Důležité bylo, že jsme se mohli opřít o „Evropskou pracovní společnost pro rozvoj venkova a obnovu vesnice“ (Europäische ARGE), která propaguje společenský význam venkova, organizuje konference o venkově a soutěž o příkladnou vesnici Evropy. Od roku 1992 se naše země stala členem této společnosti. Avšak po volbách v roce 1992 nastalo jiné politické klima, ve kterém byl venkov odsunut na vedlejší kolej. Naše skupina nadšenců chtěla ideje POV nadále prosazovat. Proto jsme založili Spolek pro obnovu venkova.

Jak vznikla soutěž Vesnice roku?

Nejdříve bylo třeba, aby náš Spolek přesvědčil poslance Parlamentu o správnosti POV a získal pro něj finanční podporu. To se nám podařilo. Na návrh poslance Jiřího Vačkáře (KDU-ČSL) byla ve státním rozpočtu pro rok 1995 pro POV vyčleněna dotace 100 mil. Kč. Tato

podpora se osvědčila a stala se trvalou součástí státního rozpočtu. Byl to také impuls k mému návrhu založit soutěž, která by zveřejnila, jak jsou tyto peníze daňových poplatníků ve vesnicích realizovány, jak přispívají ke zvýšení pospolitosti v obci a jak přinášejí hodnoty, které se penězi nedají měřit. Soutěž byla nazvána „Vesnice roku v Programu obnovy venkova“, protože myšlenky POV jsou začleněny do podmínek soutěže. Vítězem prvního ročníku soutěže v roce 1995 se stala jihomoravská Telnice a byla zároveň i prvním reprezentantem našeho venkova v evropské soutěži.

Jak se soutěž osvědčila?

Hned do prvního ročníku se přihlásilo 174 vesnic z celé republiky; z toho bylo vidět, že obce mají zájem ukázat, jak se jim daří ideje Programu uskutečňovat ve svých podmínkách. Od začátku soutěž podporoval prezident Václav Havel, který zavedl tradici přijetí starostů vítězných obcí z krajských kol na Pražském hradě – a to se stalo vyvrcholením soutěže. Již při prvním ročníku pronesl své památné hodnocení: „Znám Váš projekt, ve kterém chcete, aby každá vesnice byla krásnější, ale důležitější je, že pomáháte rozvíjet občanskou společnost, která je nejlepší zárukou stability státu, ale i plné realizace každého jednotlivce“. Vystihl vyšší rozměr a význam Programu a s ním spojené soutěže. Soutěž navíc dokumentuje vývoj venkova v podmínkách svobodného, demokratického státu. Také Bořetice získaly velké ocenění titulem „Vesnice roku 2005 ČR“ a zařadily se mezi historické reprezentanty našeho venkova. Na tomto ocenění mají zásluhu všichni občané Bořetic a jistě jsou na ně hrdí. Mne jen trošku mrzí, že na začátku obce toto čestné označení dosud chybí.

Jak vzpomínáte na spolupráci s Bořeticemi?

Vzpomínám rád a také je na co. Naše spolupráce začala díky tak zvanému „Pečovateltví o POV“, které bylo podle Rakouského vzoru po roce 1995 podporováno. Podporu získalo 12 obcí Kloboucka a jejich pečovatелеm byl Ateliér obnovy vesnice, který jsem vedl. Snažili jsme se dávat podněty k tomu, aby si historická jádra a budovy zachovávaly svůj půvab a aby nutné přestavby a úpravy udržovaly venkovský ráz. Zpracovávali jsme „motivační skici“, což byly návrhy úprav objektů, zakreslených do fotografií stávajícího stavu. Mnohdy tento návrh postačil, aby obce přesvědčily a realizovaly jej; při složitějším návrhu jsme zpracovali projekt.

V Bořeticích bylo třeba vytvořit přirozené centrum obce kolem budovy radnice. Její původní kulturní dům měl milá sgrafita, ale strohý přístavek přisálil bylo třeba „povesničit“, přístup k radnici upravit,

plochu pro hody vydláždít, pavilon pro hudbu zastřešit, nahodilou okolní zeleň přesázet. Poté přišly na řadu chodníky, drobné úpravy na hřbitově, úpravy průčelí řady rodinných domů, nového objektu stavebnin, autobusové čekárny, posléze vinařských sklepů. I vloni jsem navrhl hudební pavilon a nadstavbu budovy vlády Kravihorské republiky.

Stal jsem se jejím obdivovatelem a účastníkem jejích recesistických akcí i výjezdů, snažil jsem se také nějakým vtípkem přispět. Proto také vás, pane „prezidente nafurt“, nazývám recesisticky „Prezident na věčné časy a nikdy jinak“! A je na čase, abych vám poděkoval za vaše podněty, požadavky, pevnou spolupráci a také za rychlou realizaci, kdy mnohdy muselo být dílo dokončeno „do hodů“! Naše spolupráce byla nejen úspěšná, ale přinášela i potěšení! Domnívám se, že též přispěla k celkovému ohodnocení činnosti a společenského života titulem Vesnice roku 2005.

Ne všecko se však podařilo. Velký zájem jste měl na udržení jednotnosti, proporcí a prostého půvabu sklepního areálu. Proto jste také uspořádal mezinárodní odborný seminář v roce 2011. Z něho byl vydán sborník, který měl být příručkou pro vinaře. Skutečnost však byla silnější.

Jaká byla spolupráce i s dalšími obcemi?

Rovněž byla úzká a účinná. Mnohde vznikla zajímavá díla, jako např. rekonstrukce radnice v Šitbořicích, dostavba divadla v Boleradicích, úprava školy v Borkovanech, rekonstrukce obecního domu v Uher-

čicích. Během této spolupráce vznikla myšlenka uspořádat soubor, dokumentující nejen stavební, ale i společenskou a kulturní činnost těchto 12 obcí. Tak vznikla knížka *Obnova vesnic Kloboucka*, která byla vydána k 10. výročí přijetí POV vládou ČR v roce 2001. Knižku „pokřtil“ tehdejší předseda vlády dr. Petr Pithart, který je naším stoupencem.

Knižka podnítila velký zájem v řadách starostů a členů našeho Spolku o prohlídku obcí Kloboucka. Pro ně jsem zorganizoval desítky zájezdů, které začínaly prohlídkou Telnice, pokračovaly přes Šitbořice a Boleradice, a končily v Bořeticích, kde jste je vy, pane starosto, provedl obcí a pohostil proslulými koláčky od paní Chrástkové. Zájezdy se obvykle završily ve sklepě pana Švásty, kde hrála cimbálová kapela. Domnívám se, že si starostové odnesli řadu myšlenek a inspirace.

Obce Kloboucka se v roce 2014 rozhodly, že k 25. výročí návratu svobody a demokracie učiní ohlednutí za svým vývojem. Spolu se starosty a občany jsme sestavili knížku *Obnova vesnic Kloboucka II*, která tento vývoj dokládá.

Tuto knížku jsem předal členům celostátní a krajských soutěžních komisí na semináři v Bořeticích jako vzor obcí, v nichž se snoubí místní tradice se zdravým novodobým vývojem. Osobně jsem svou práci a vztahem k řadě přátel s Bořeticemi dlouhodobě spatřuji – a těším se, že si spolu se Svodničanem na koštu o velikonocích zazpívám.

Otázky kladl Václav Petrásek

Obecní kronika

Úkolem kronikáře obce je zaznamenat všechny události za uplynulý rok v obci. Zaznamenat průběh počasí a jeho vliv na úrodu, hospodaření obce, výsledky školství, investiční činnost, dotace získané pro obec, statistiku pohybu obyvatelstva a výsledky voleb. Také kulturní život obce od plesů po hody a do konce roku. Činnost spolků a hospodářské výsledky podniků, obchodů a řemeslníků. Vyhodnocuje bezpečnostní situaci a zaznamenává mimořádné události v obci a významné úspěchy sportovců. Dále je to také vše, co kronikář uzná za vhodné zachovat o tom zprávu pro příští generace. Kronikář však dění nekommentuje a nezapisuje do kroniky mezinárodní události a politické události u nás, jako bylo dříve zapisování výsledků sjezdů KSČ.

Kronika se píše ručně dokumentačním inkoustem, který by měl vydržet po staletí. Někteří kronikáři však se snaží využívat moderních způsobů záznamů pomocí počítačů a tiskáren. Tyto záznamy vydrží však jen několik desítek let, a když jsou záznamy na nosičích, u kterých vývoj kráčí velkým tempem dopředu, je zde nebezpečí, že v budoucnu je nebude čím přechít.

V současné době je dopisována poslední kniha pořizená v devadesátých letech, kterou vedl krásným písmem Bohumil Petrásek. Ten neměl problémy s jejím vedením a přepisováním. Po něm nastoupil

St. Pazderka, který vedl koncept na počítači, a paní Langová jej pak přepisovala do kroniky ručně. Podobně je na tom i současný kronikář, ale když nám paní Langová oznámila, že nebude pokračovat v přepisování, bylo rozhodnuto sehnat někoho nového s pěkným rukopisem, což bylo oznámeno v posledních BL.

Rada obce, která rozhodla pořídit novou knihu, rozhodla také požádat malíře Vojtku o vyzdobení titulní stránky. (To je tak jediný vžitý zásah do obsahu a nevlepují se ani fotografie. Ty a další tištěný materiál, výstřižky z novin o obci, pozvánky na plesy, fotografie a plakáty se ukládají do archivních krabic jako přílohy ke kronice.). Malíř pan Vojtek byl osloven proto, že jak on sám rád tvrdí, je poloviční Bořečák. Jeho maminka pocházela z domku, kde je dnes dílna obce a kde jako poslední obyvatel žil němý Vašek Šebesta. Pan Vojtek by rád v Bořeticích vystavil své malířské práce. Již jsem to projednával se starostou a navrhneme radě, aby se výstava uskutečnila v nově opravené zasedací místnosti KD již o těchto hodech. Pan Vojtek nám při této příležitosti věnoval báseň o dětství v Bořeticích, kterou přetiskujeme.

Václav Petrásek

Dětství v Bořeticích

Už vím, kdybych sto let žil,
tak šťastné dětství bych nikdy neprožil,
jako tenkrát v Bořeticích.

U Šebestů na dvorku jsem počítal holuby.

Tehdy svět ještě nebyl na ruby,
heřmáněk voněl za vraty.

A volí ze statku váhavým krokem měřili čas.

Vzpomínám často, znovu, zas,
jak slézal jsem žebříky

a hluchoněmý Vašek krmil králíky.

Jak házel jsem seno na hůrku,
jak děda Ludvík nosil víno v sotůrku,
tenkrát v Bořeticích.

Vzpomínky plynou, mnohé odnes čas.

Domek byl zbořen, nezbylo nic
a přece zas do těch míst vedou mé kroky.

Však nikdy už nevrzne branka,
nezaštěkne černý psík za vrátky
a z hrušky neutrhnu si plod voňavý, sladký

jako to moje dětství,
jako to moje heřmánkové mládí,
které vonělo za zpuchřelým plotem.
Obloha jako tenkrát je modrá, den je jasný,
snad i dnes je pro někoho krásný.

A tak se ptám, a tak se budu ptát,
jako včera, dnes, mnohokrát.

Jste to vy, Bořetice mé?
Mám vás rád!

Antonín Vojtek (2012)

Základní škola a Mateřská škola Bořetice, okres Břeclav, příspěvková organizace

Základní škola

Školní rok 2016/2017 se již přehoupal do druhé poloviny. Žáci 1. ročníku obdrželi svá první školní vysvědčení a s paní učitelkou Mgr. Jiřinou Ševčíkovou s chutí a radostí stále něco objevují a poznávají. Nedávno spolu se svými kamarády ze 2. a 3. třídy podnikli vycházku k rybníku v Bořeticích, kde poznávali jarní byliny, rostliny a živočichy.

Žáci 2. až 5. ročníku se zúčastnili mezinárodní soutěže Matematický klokan 2017. Nejlepším počtářem v kategorii „Klokánek“ byl Daniel Bauer z 5. ročníku a v kategorii „Cvrček“ Natálie Janglová ze 3. ročníku. V letošním školním roce se také uskutečnila přehlídka malých zpěváků v Kobyli „O malovanou pantličku Augusty Šebestové“. Ze základní školy nás reprezentovaly žákyně Barbora Šnajdrová a Adéla Folerová ze 4. ročníku.

Největší událost jarních měsíců – zápis do 1. třídy tentokrát proběhne právě v době uzávěrky Bořetických listů. Garanty le-

tošního zápisu jsou žáci 5. ročníku s třídní učitelkou Mgr. Marií Hamalovou.

Do konce školního roku nás čekají třídní schůzky, druhá část dopravní výchovy na dopravním hřišti v Hustopečích, atletické závody, turnaj ve vybíjené, den otevřených dveří, zájezd do Legolandu v Německu, tradiční exkurze do Prahy, závěrečné vystoupení, vyhodnocení celoroční soutěže ve sběru papíru a mnoho dalších akcí. Podrobné informace i pestrou fotogalerii můžete sledovat na našich webových stránkách www.skolaboretice.cz.

Za děti, žáky i zaměstnance školy přeji všem čtenářům Bořetických listů krásné jaro a veselé Velikonoce.

Mgr. Ivana Macháčová, ředitelka školy

Mateřská škola

Přechod mezi zimou a jarem je asi nejkontrastnějším obdobím, a proto jej i v mateřské škole prožíváme velmi intenzivně.

Pozorujeme přírodu, počasí, provádíme pokusy, sázíme rostlinky, slavíme svátek žen. Loučení se zimou a vítání jara je veselé a plné písniček.

Zimu máme u nás sice mooooc rádi, ale jaro je jaro!!!!!!

Jaký pohled na toto období mají naše děti?

Kam odešli sněhuláci?

Roztáli, kvůli teplu a odešli do jiného kraje – do zimy – do zimních krajin – odešli do sněhu – roztáli a probudili sněženky – rozpustili se – odešli pryč, dom odpočívat – do snihu.

Jak poznáme, že odešla zima?

Protože už je sluníčko – svítilo sluníčko a rozpustil se sníh – a začíná růst sněženky – rozpouští se sněhuláci.

Kam odešla zima?

Šla na hory, protože je tam vždycky zima – pryč – do nebe – do jiného kraje, kde je veliká zima – to netuším – do zimy – do zimních krajin.

Kde bydlí zima?

Zima bydlí v Himalájích – v nebi / bydlí v nebesích, na obloze – v studených krajinách mezi zimními zvířaty – v domečku s mrazíky – na severním pólu – v zimě – za oknem – na zimním poli – v domku v lese. Zima a jaro jsou sousedi.

Odkud přišlo jaro?

Jaro přišlo z Afriky – přišlo od léta – když skončí Vánoce, je zima, a obvykle potom přijde jaro z teplých krajin – z nebe – z teplého dalekého kraje – z jarních krajin – jaro udělalo kotoul a je tu – přišlo od sluníčka – z jiné země, kde bylo jaro a teď je tam zima.

Co nám nese jaro?

Jaro nám nese sněženky a teplo – kytičky a mláďátka v ZOO – krásné počasí – růst kytiček – sluníčko a větší teplo – hezké lístečky – zahrádku, co dělá květinu, a sluníčko svítí – bouřku, co je černá – neví – kolečko (asi z písničky) – jízdu na koloběžce – dobrý den – to, že nám roste pořád tráva, vyrábíme kytičky a říkáme „dobrý den“ a jdeme ven a nasbíráme kytičky.

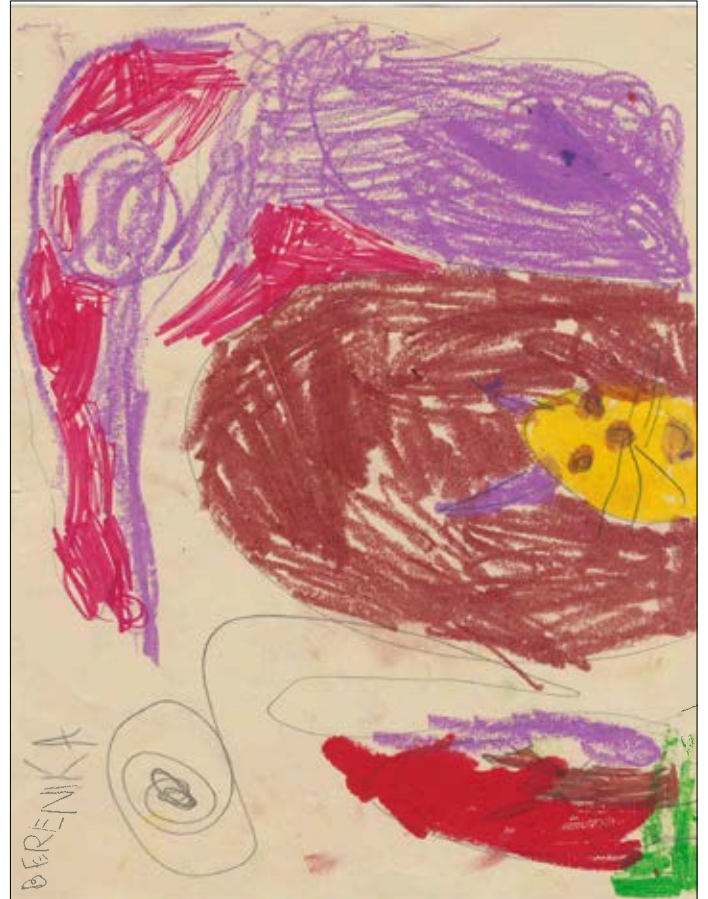
Jak vypadá jaro?

Je žlutý – je to sluníčko – vypadá krásně – teple – svítí sluníčko. Já si ho představuji, jako když lítají kolem kytičky.

Zpracovala vedoucí učitelka MŠ Bc. Radomíra Mainclová

Práce dětí MŠ

1. třída

Prvníáci – první školní vysvědčení

2. třída

JARNÍ HÁDANKY
2. ROČNÍK

Na stromě se narodilo,
 píslilistým kvítkem byla.
 Teď se směje červeně,
 pojďte ke mně, sněďte mě!
 Natálie (pabličko)

Nemá korek ani sklenky,
 práce vodu nosí.
 Co tam hroší pradlo plenky
 Kdo se o to prosí?
 Lukáš (prou)

Či dívej se, hde se opraví,
 co ho berú? To byl opravý
 Kdysi se vragí po práci,
 ppro hánku legaci.
 Míša.M (Kodruks)

Nohy má ve vodě,
 abychom suchou nohou
 přešli řeku.
 Tak se říká, té vede
 od člověka ke člověku.
 Klára (prou)

Každé ráno vesle
 taká spáče a pošila
 Za tu službu nevděčnicí
 hned ho klepnou po palici.
 Nicolas (prou)

Vě vodě je prostě doma
 Umíš plavat jako ona!
 Lato ale na suchu
 No jí není zchucha!
 Simča (prou)

Ušívá pero, říkají jí,
 houpačka dělá, hračky mazí.
 Odporida na otáčky,
 lává pusou a velké láčky.
 Míša (prou)

Fotogalerie

Nejlepší počtáři školy – kategorie Cvrček

Nejlepší počtáři školy – kategorie Klokánek

Jarní poznávací vycházka – 1.-3. ročník

Fyzikální a chemické pokusy pro žáky ZŠ

Návštěva divadelního představení v Brně

Fotogalerie

Jarní tvoření v 1. třídě

Paní učitelky na návštěvě ve škole – 4. třída

O malovanú pantličku Augusty Šebestové – Adéla Folerová

Fyzikální a chemické pokusy

O malovanú pantličku Augusty Šebestové – Barbora Šnajdrová

Návštěva v Ekocentru Trkmanka ve Velkých Pavlovicích – 3. a 4. ročník

5. třída

Sonda do dušiček pátáků

Počítač, tablet, internet využívám:	Ano
K vyhledávání nových informací pro vzdělávání	64 %
K využívání programů pro vzdělávání	55 %
K brouzdání a surfování po internetu	73 %
Ke komunikaci (mejl, skype, facebook...)	64 %
K poslechu hudby a ke sledování filmů	100 %
K hraní různých her	82 %

Odpověz podle pravdy:	Ano
Dokázal/a bych žít bez mobilního telefonu?	27 %
Dokázal/a bych žít bez počítače (tabletu)?	55 %
Dokázal/a bych žít bez televize?	27 %
Dokázal/a bych žít bez knížek (časopisů)?	82 %
Řekl/a bych o sobě, že jsem kamarádký/á?	91 %
Je pro mě samozřejmé pomáhat ostatním?	91 %
Ublížil/a jsem fyzicky někomu?	9 %
Ovlivňují moje chování a jednání kamarádi/ky?	45 %
Volný čas nejraději trávím s rodiči a sourozenci.	73 %
Volný čas nejraději trávím venku s kamarády.	82 %
Volný čas nejraději trávím sám/a u počítače.	55 %
Rodiče (prarodiče, p. učitelky...) v životě potřebuji.	100 %

Kdo je pro tebe vzorem?	Ano
Rodiče	91 %
Prarodiče	55 %
Sourozenci	55 %
Učitel/ka	55 %
Kamarád/ka	64 %
Známy sportovec	45 %
Známy zpěvák, tanečník, herec	36 %
Kladný hrdina z filmu, seriálu, knihy	27 %

Vítání jara v páté třídě

Jaro nám právě přeje,
sluníčko už pěkně hřeje.
Zima už je za námi,
jaro už je před námi.
Teď nám rostou kočky,

za chvíli mají svátek matičky.

Tulipány na zahradě,
koukáme se rádi na ně.
Ptáci štěbetají celý den,
pojdte, děti, pojdte sem.
Zelená se tráva,
venku bučí kráva.
Konvalinky, petrklíče,
vezmeme si k tomu klíče.
Ťukej, ťukej, milá vráno,
jaro přijde – možná ráno.
Jaro, jaro už je zpátky,
začínají dětské hrátky.

Tereza Petrásková, Nela Chrástková

Petrklíč – je k jaru klíč.
Otevírá bránu – k jaru.
Sněhuláci roztáli, jaro někde zahálí.
Slunce svítí, roste kvítí.
Dvě sněženky – mají podkolenky,
bledule, ta běduje, až jim hubuje.
Pampelišky – jsou jak zlaté lišky.
To je konec naší básně, mějte se krásně.
Karolína Lejsková, Karolína Kacerová

Jaro je tady
a my jsme rádi.
Konvalinky rostou
a jejich vůně chodí poštou.
Kočky na dvoře mňaučí
a děti tančí.
Zimní bundy odhodíme
a jen se radujeme.
Sníh už roztaje
a moje máma se raduje.
Matičky se radují, je konec pečení
a taky dětičky se radují, je konec válení.
Neda Marčeva

Ráno vstala holčička a ta se jmenovala Eliška. Měla ráda jaro a zvířátka, hlavně pejsky a koníky.
Pěkný žlutý petrklíč
– ten je k jaru klíč
a zima bude pryč.
Eliška Macháčová

Nové vyučovací předměty

Jaké vyučovací předměty by si pátáci přáli? Kromě stávajících, kterým velmi omezili týdenní počet hodin, navrhuje 14 nových:

1. Volnohodina
2. PC hodina
3. Zvířecí výuka
4. Fotografování
5. Cheerleading (roztleskávačky)
6. Parkour

7. Pozorování přírody
8. Gymnastika
9. Plavání
10. Atletika
11. Tanec
12. Westernová jízda na koni
13. Povídání
14. Zdravotnictví

Pěkné Velikonoce všem čtenářům Bořetických listů přejí pátáci

Jaro ve školní družině

Zima pomalu končí a my se nemůžeme dočkat pořádného jara, proto se se zimou loučí i děti ve školní družině.

Motiv zimy se objevoval i v pracích dětí, které s chutí tvořily sněhuláky a malovaly zvířátka. Nadšeně se pustily do soutěže o ztvárnění nejkrásnější zimní krajiny. Kresby se jim opravdu moc povedly, a tak pro ně nebylo vůbec lehké vybrat nejhezčí obrázek.

K zimě bohužel patří i chřipková epidemie, která se nevyhnula ani naší škole. Děti toto téma zaujalo, a vznikaly tak hezké obrázky bacilů s jejich odbornými názvy. V boji proti nim starší žáci vyrobili postavy s kapesníky, které sami nazvali Smrkáči. Začátek února pak patřil karnevalovým maskám a radovánkám. Vyprávěli jsme si o masopustu a s chutí jsme si vyrobili vlastní masky.

I když už jaro netrpělivě vyhlížíme ze školních lavic, víme, že si na něj musíme ještě chvíli počkat. A protože se děti nemohou jara dočkat, vyrobily si již teď krásné jarní víly. Proběhla také návštěva místní knihovny, kde se žáci dozvěděli nové a zajímavé věci. V knihovně se uskutečnila i výstava uměleckých děl dětí z MŠ a školní družiny na téma Březen – měsíc knihy.

Ve školní družině nás čeká i pravidelné velikonoční tvoření, ve kterém si mimo jiné vyzkoušíme i různé techniky zdobení velikonočních vajíček. **Chtěli bychom Vás také pozvat na Den otevřených dveří, který se v naší škole uskuteční dne 11. 4. 2017.** V rámci tohoto hezkého dne jsme pro Vás připravili výstavu uměleckých děl v „Galerii v podkroví“. Budou zde vystaveny práce dětí, které navštěvují

výtvarný kroužek „Umělecké výpravy do minulosti“. A kdo tuto výstavu nestihne, může se na práci našich dětí podívat ve fotogalerii.

BCA. Kateřina Gistingarová a Mgr. Radka Húdeková

Soutěž Superfarmář ve školní družině

První máj

Sluníčko pálilo, ptáčci zpívali jako o závod, kocour se na plotě protahoval, kohout na dvoře se před slípkami naparoval, kuřátka jako žlutouňkové kuličky se kol kvočny tulila, kůzlátka rozpustile skotačila, motýli lítali a mouchy u záchodu bzučely, byl totiž první máj, lásky čas.

My běželi za maminkou a ptali se, zda již můžeme chodit bosky, a maminka že ne, že je ještě zima. My jsme se stejně vyzuli a běhali bosky, a když nás začalo zábst do nohou, tak jsme stoupli do čerstvého kravěnce a ono nás to hřálo, dělali jsme ách a bylo nám blaze.

Den před prvním májem máme nahnáno. Neboť do rána létají čarodějnice, a kdo si nedá do oken zlatý déšť, tomu dozajista něco provedou. Tak museli jsme všude uklízet. Holky kropili konvama před ulicí, my zametali a vše, co na ulic nepatří, se musilo uklidit, neboť by s nima čarodějnice mohly ztropit nějaké alotrie, jak říkal tatínek. Když bylo vše hotovo, sedli jsme si kol babičky a ona nám vyprávěla, jak byla malá a v noci, když spala, tu náhle divný pocit ji probudil a ona za oknem spatřila v měsíčním svitu krásnou paní, jak na ni kýve. Vyšla jen v košilce a ta paní jí podávala zlatý klíček. „Podávám ti zlatý klíček, Františko. Je od tvé maminky, co s námi anděly na nebesích sídlí. Posílá ho tobě, svému sirotkovi. Není jen tak ledajaký. Je od srdce tvého milého. Jen ten si ho zaslouží, kdo jiné lidi nezištně miluje.“ „Já si ho dala na řetízek kolem krku, a když jsem dospěla a svého muže Jozífka jsem poznala, jeho srdce jsem jím otevřela, a tak milujem se dodnes.“ Bylo nám z té pohádky tak sladce a mile. „A babičko, kdypak se to stalo.“ „Nu, je tomu již dávno, vždyť byla jsem ještě děvčica. Jen tolik si pamatuji, byl první máj, byl lásky čas.“

Tak pomalu blížil se podvečer. U Linhů chystal se bál. Malování šohaji s pantlama a kosárkama, děvčata jak z růže květ, dychtivě se scházeli na sólo, neb srdce jejich po sobě prahla. Tetky čůhačky v řádku pod oknem seděly a bystrým okem hleděly, která s kterým drží. Snad ze závisti, že již samy nejsou mladé, často pomlouvaly. Však vše marno. Teplým jarním vzduchem vznášela se ta kouzelná všeobjímající láska, jež každou zlobu překoná, a když zahrála muzika tuš, tu šohaji roztočili své milé v kole tak divokém a vášnivém, že zahnali chmury v srdcích každého škarohlída.

Byl první máj, byl lásky čas.

My děcka jsme se po ulici honily, na nejrůznější hry si hrály a jak jsme ten jarní rozechvělý vzduch dýchaly, měly jsme k těm našim kamarádkám nějak blíž. Byla již tma. Honil jsem se s Jiřinou. Ona se náhle zastavila a otočila. Já do ní narazil. Cítil jsem její horký dech a jak jí srdce buší. Vzala mojí ruku a dala si ji za výstřih. Cítil jsem tep jejího srdce a cosi malého kulatého. „Co cítíš,“ ptala se vzrušeně. „Vůbec nic,“ pravil jsem popravdě. „Bóže, ty si eště tele.“ Odpověděla a našťvaně utekla.

Šohaji nad ránem, hned jak doprovodili milé domů, si začali hrát na čarodějnice. Strýcovi Novákovi, co si neuklidil stožek cihel, jich přeskládali do žůdra. Strýcovi Surmanovi zase postavili latrínu na korýtka a Jurásom dokonce vůz. Pazderci měli lavku na ořechu a starým Michnom, co chodijů spávat i vstávat se slípkama, zatloukly ty čarodějnice okna térpapírem, takže spali tři dny, než na to přišli. A tak byla celá dědina naruby.

Bylo ráno. Den se probudil do nádherného, sluncem provoněného dne. Lidé vycházeli před své domy a v úžasu zírali na ty změny. Strýc Jurás, co má za každým slovem tento, se rozhlíží v nevěřícím úžasu a povídá. „Ná kruciš tento, kdo mě to mohl enom udělat. Jak enom tento možu ten vůs zdělat tento.“ Strýc Surman, hledíc na latrínu na střeše, koktal. „Tttttto snáď aaaaani není mmmmožný. Toooo sů ale parchanti.“ Strýc Novák museli vylézt oknem, neboť přes cihle nemohli. Jenom u Michnů byl klid, neboť pořád spali. Tak lidé rozhazovali v úžasu rukama. „A pojdte se eště sem podívat, volali.“ Ukazujíc na brány na meruňce. „A ehe henkaj se podivte na ten vál na ořechu.“ A pak počali se smát a ten smích byl stále silnější a silnější a smáli se mladí i staří, tetičky i strýci a děcka a smál se pes oříšek i kočka Minda a smál se celý krásný den, až se všichni za břicha popadali a skrze tu záplavu veselí pronikala do jejich srdcí to čarovné kouzlo lidské lásky. Vždyť byl první květen, byl první máj, byl lásky čas.

Ivan Pazderka

Slušní lidé to přece nedělají

Tento krátký příspěvek do Bořetických listů jsem se rozhodla napsat, protože naše sbírka hřbitovního kvítí a květinových košíků už zcela zaplnila naši domácí sbírku „vyhoď to přes zeď“. Několik let jsme majitelé pozemku sousedícího přímo se hřbitovem. Snažíme se pozemek obdělávat co nejpečlivěji. Pamatuji se, když tam byl ještě vinohrad a já v něm kovala, najednou přeletěla přímo mě na hlavu zvadlá kytka v celofánu. Byla jsem tak našťvaná, že jsem ji v tu chvíli hodila okamžitě zpět! Zídka je vysoká, jak jsem se narovnála, viděla jsem jen něčí oči a typické „he“. Tak jsem odpověděla „he“. Kytka už se nevrátila.

Nechám na posouzení každého z Vás, jestli toto dělají slušní lidé, házejí přes hřbitovní zeď prázdné plastové vyhořelé obaly od svíček, uschlé věnce, věnečky, koše... Jak můžete takhle ničit přírodu!!!

Vzkaz pro ty, kterých se to týká: pokud jste si všimli, tak na hřbitově i v jeho blízkosti jsou odpadkové koše, tak prosím vhadzujte odpad do nich. No a pokud po cestě nemáte odpadkový koš nebo kontejner, tak to prosím vezměte s sebou a doma vyhodte.

Co k tomu dodat? Nic. Jen, že pokud mě příště přistane na hlavě věnec, tak se půjdu podívat, který „soused“ mě takto „ozdobil“.

Lenka Buchtová

Jaro ve vzpomínkách Jarky Dufkové-Veselé

Vždycky, když jsem došla do naší starej chalupy u Vrbice a nahlédla do prázdných chlívků, všady je ticho a smutno. Je to pravej opak toho, co tu bylo, když sem byla malá. Co to bylo drůbeže, tech slípek všelijakých – bílý lítačky, koroptví vlašky, těžký červený a kropenatý. Jedna byla taky holokřčka a měli sme taky dvoch kohútů, pěkných, jak malovaných. Moc ráda sem sbírala vajíčka. V koplíně byla hnízda, ale ty slípky stejně bář kde zanašely. Na hůře, v šopách, aji v humně v suchým turkynisku. Vždycky sem všecko prolezla a nekdy sem našla celý hnízdo vajec. To sem potom měla radost. U susedů měli dvě malý slípečky liliputky a kohúta liliputánka. Ten přede dnem první zakokrhal vysokým pronikavým hlasem a hned po něm kokrhali všeci kohúti na našem řádku. Kohút zaplašil zlej sen a přivolal deň.

Po novým roku sme hónili hus k húserovi, k našim susedom. A když sme měli aji húsera doma, tak oni hónili zase k nám. To se hospodyně domluvily předem. Okolo jedneho húsera aby bylo šest nebo sedm husí. Koncem ledna nebo v únoře začaly husy nést vajíčka. Když naša hus snesla první vajíčko, tak na něj napsala maminka ingústovů tužků č. 1, aby se to nesmazalo. Na druhý zase č. 2 a tak očíslovala všecky další. Bývalo jich kolem 14 a potom začala hus sedět. Hnízdo musela mět v teplým chlívě nebo aji v kuchyni. Jak by ty vajíčka přestydly, s tech húsat by nebylo nic. Tetička povídaly: „Naši doma mě brblů, že tů hus sádlím v kuchyni. Ale dyť ona je čistotná, sleze z hnízda, ide se na dvůr nažrat, vyvenčit, vrátí se zpátky a potichu sedí dál. V kútku za kamna ju není ani vidět. Enom, dyž k nám dojde nekdo cizí, tak syčí jak had.“ Štury týdně sedí hus na vajíčkách, než se húsata vylíhnů. Po prvním týdně se vajíčka prohlídaly. Maminka jich donesly na slaměnce a proti světlu svíčky nebo lampy jich pomali otáčely a když byla ve vajíčku tmavá skvrna, bylo vajíčko dobrý, a když tam nebyla, bylo vajíčko čistý a muselo z hnízda ven. To maminku nejmíc mrzelo. Potom hus seděla enom na tech dobrých vajíčkách. Pokaždý, když hus slezla z hnízda, tak ji maminka ty vajíčka obrátila. Jednů s číslyma navrch a podruhý zas dúle. Dyž seděla poslední týdeň, tak se vajíčka dávaly na vodu. Do mise se nalilo vlažnej vody a ty vajíčka se do ni naskládaly a oni plavaly na vodě a hýbaly se. To už se budů brzo húsata líhnůt. Když se nekerý vajíčko nehýbalo, tak se s ním zatřepalo a dyž to v něm zažbluchalo, tak to byl záprtek.

Kačeny a morky už taky nesly. Ty kačení vajíčka byly trošku naze-lenalý a ty morčí zas kropenatý. Jednů k nám došly tetička a povídaly mamince: „Děvčico, idu za tebů, esli máš dost kačeních vajec na nasadění,“ že se jim stratil káčer, že jim ho beztak někdo ukradl, kačeny že nesů, ale co s vajíčkama, dyž sů čistý. Kačeny že vykrmijů a dobrých vajec na nasadění si musijů zehnat. „Takovů mám letos smolu.

Aji kvočka zlobí, sedí, aji nesedí. Už sem na ňu dala říčicu a stejně uteče.“ „Ožer ju,“ říká maminka. „Do slebej gořalky namoč kúsek chleba a nakrm ju s tým. Ona bude podřimovat. Posad ju na vajíčka a ona se rozsedí. Řičicu na ňu nedávej, třeba se ji bojí. Tech vajec mám patnáct.“ „To su ráda a co za ně?“ „To až potem, co se vylíhne.“

Morka už taky chcela sedět, ale maminka ji daly napřed kačení vajíčka, aby vyseděla káčata, a potom teprve ty její morčí, aby ty morčata vodila. Když se ty káčata vylíhly a bylo venku zima, tak bývaly zahrazděný v kuchyni u kamen. Byla s tým práca, ale skorý je skorý. Ty budů na hody akorát.

Už sme chodily na kopřivy. Ešče byly malý, ale každá trocha je dobrá. Maminka jich nadrobno nakrájela, postrůhala do nich vařený erteple, vajíčka na tvrdo, kúsek tvarohu, a posypaly otrubami, ať drobotina roste. My děcka sme ty malý žlutý káčátka měly moc rádi. Povídám mamince: „Kuřátka mají maminku slípku, húsátka hus, skovajů se jim pod křídla a je jim teplo. Proč tá kačena svoje káčátka nechce?“ „No proto, že na vajíčkách neseděla. Kdyby na nich seděla, tak by jich aji vodila a chránila.“

Za štury týdně po káčatech vylíhly morčata. Tem sme trhaly mladej žebřiček. Na drobno pokrájenej se smíšal s kyselým sedlým mlíkem. To měly morčata moc rádi. Co s tým starým morákem? Pořád hudroval, a dyž viděl něco červeného, tak se načepýřil. My sme ho aji schválně zlobily, až se za nama rozběhl, tak sme honem utěkaly. Byl velikej a těžkej. Dyž ho maminka zabily, bylo z něho devatero masa.

Vylíhly se nám kuřátka. Dyž tři skapaly, bylo nám jich moc líto. To dyž kvetů růže, tak kapů kuřata. Říkalo se, ešče nasadíme na sv. Antonínka a na sv. Prokopa se vylíhnů kuřata prokopňata a ty brzo narostů. „Ale co tá havěť zežere“, vykládaly si maminka ze susedků. „To by pět velkých prasat vykrmil. Už aby byly žňa. Dyť já už vymetám skřich.“

Pokračování v příštím čísle BL.

Podle Jarky Veselé-Dufkové Václav Petrásek

Slovníček dnes již málo užívaných slov:

slípka	slepice
hůra	prostor pod střechou na slámu...
koplín	místnost pro nocování slepic
říčica	velké síto
skřich	na sýpce bedna na obilí
kvočka	slepice která kvoká. Je připravena sedět na vejcích.

Blahopřání p. Oldřichu Damborskému

Náš věrný a pravidelný přispěvatel, básník Oldřich Damborský získal v celostátní literární soutěži Mělnický Pegas 2016 druhé místo v nejtěžší kategorii D (ti, kteří již vydali nějakou básnickou sbírku). Tím reprezentoval nejen jihomoravský kraj, ale hlavně naši obec. Slovy samotného autora: „Samozřejmě, že básník nepíše pro pocty, ale hlavně, že ho psaní baví a naplňuje a snad potěší i čtenáře...

Přesto je to potvrzení, že jeho styl a psaní jdou správnou cestou...“

Ještě jednou blahopřejeme a přejeme ještě hodně inspirace a krásných básní.

Redakční rada BL

Boží tělo

Po Božím těle, skoč do vody směle. Ano, léto je tu a s námi síla sluníčka mele, chvíli pokoje si nedáme až maminka pravila. „Není to s nimi k vydržení.“

Pozítří je Božího těla, což je prosím velká slavnost. Pan děkan Vrba nám o tom obšírně vykládá. Šprti pozorně poslouchají, my však s celou partou již venku po škole se cítíme a pan děkan praví. „Hoši, hoši, čímpak to jen, že s vámi dneska hrají všichni čerti.“ My pak pravíme, že se těšíme na odpoledne, neb jedeme se strýcem Jankem s kravama do lesa na zelený k Božímu tělu, a pan děkan pravil. „To je věc záslužná, to tedy chápu.“ Načež nás pustil domů a my běželi dolů Jerichem a křičeli jsme hurá, hurá jde se na zelený. Strýc Janek měly již zapřažený kravky do žebříňáku, tož jsme si vzali každý sekyrku a jelo se. Nejdřív pod Kopečkama, dále pak pod Zázmoníky cestou klikatou, táhnoucí se vzhůru pod druhým bořím a jsme tu v lese. Zde každý strom se na nás směje a volá. „Tak co, kluci, na zelený, na zelený.“ Načež my pravíme: „To se ví,“ a jsme na to pyšní. V houštinách lesa sekáme májky, větve asi třímetrové. Je to práce užitečná, jak pravil hajný, neb vyčistí se tím les, a my jsme pak rádi, že se nemusíme bát hajného, neb jindy nám prohání faldy, když mu řvaním po lese plašíme zvěř. Májky nakládáme na vůz, až je jich velká fůra a strýc Janek praví. „Už to stačí, abychom neztrhali krávy.“ Což chápem a jde se domů. Cestou domů se jde pěšky, abychom kravkám nepřidávali práce, sekyrky máme přes rameno a tváříme se dospěle. Tedy jen do chvíle, než potkáme naše holky. Šťastně voláme. „Kde jste byly?“ „No přece na kvítí.“ Radostně volají a ukazují plevňáky koše plné kopretin, voňavé šalvěje, kačeních jazýčku a ostatních květin lučních, jimiž zítřka cestu poházíme, by byla jako ta louka voňavá. Tak jdeme, držíme se za ruce a smějeme se a skrze dlaně nám proniká do našich srdíček to zvláštní, nám dosud nepoznané duše spříznění. Pomalu pak chápem. Navzdory neustálému škádlení máme ty naše děvčata rádi a ani za celý svět bychom je nevyměnili a že nám je pámbu je-nom proto dal, abychom je chránili a milovali.

Ráno brzy vstáváme a začneme budovat tu slavnou parádu. Po-děl silnice, na kraji, děláme jamky a do nich pak vpichujeme májky co dva metry, že záhy je ulice alejí dubových májek, božsky voní-cích. Děvčata po zemi kvítí rozhazují a všichni se na sebe usmíváme a jsme pyšní, neboť pod našima rukama rodí se krásno. Přenos-né oltáře se staví tradičně u Popovských, Metošů, Machačů, Jan-ků a u kapličky Floriánka. S velikou pečlivostí se kol oltáře vyplete z dubáčí lem, pak doplní se kvítím a kdokoliv pak okolo se rozhlédne, žasne, jaká to nádhera, jaká to krása jen.

V neděli ráno, když zrodil se nový den, jsme se všichni oblékli do svátečního. Starší bratři se před zrcadlem kroutili, vlasy si do kohou-ta česali, úzké kalhoty si oblékali a boty zvané maďary si obouvali, neb museli být krásní, aby na holky dojem udělali. Taktéž sestra moje Vladěnka si ve šporheltě kulmu nahřívala a vlasy natáčela, a když se pak nastrojila, pravil jsem upřímně. „Vladěnko, jak jen si krásná.“ A ona na to: „I ty jeden.“ Já jsem se musil taktéž obléct do svátečního, což já nerad, neb je to otrava. Maminka mě samozřejmě upozorňuje, abych se neušpinil, což já dobře vím, neboť jsem již

velký. Tak jsme vyrazili, celá naše rodina, a bylo nás hodně, celkem šest a ještě maminka s tatínkem. Šli jsme dědinou, potkávali jsme známé a bylo jich hodně. Tak sešla se u kostela celá dědina, že se tam všichni ani nevlezli a já se zeptal maminky, zda mohu na chvíli za kamarády, načež mě odpověděla. „To tak, to by to dopadlo.“ Já ji pak nechápu, jako by nevěděla, že už jsem velký. Následně jsme museli my hoši do kostela dopředu vpravo, načež doběhla tetka Hochmanka a preventivně nám nalískala, i když jsme se chovali důstojně, aby-chom nezlobili, když je to Boží tělo. Nás to však nevzrušilo, páč to dělá furt. Následně vyšla celá dědina z kostela na slavnostní průvod tou krásnou alejí včera zbudovanou a všichni lidé se z té krásy těšili, ale já se koukal na Bohunku, co ji všichni kluci milují, a pravil jsem jí ahoj, jak de život a ona mě pravila, abych neotravoval, když se právě modlí. Tak přišel slavný průvod k prvnímu oltáři u Popovských a pan děkan pozdvíhoval monstranc. Všichni klečeli a známý šprta Horáček se také bušil v prsa. Pak se sepnutýma rukama zbožně obracel oči v sloup, jako svatí na obrazech, a Dvořáček mu pravil, ať se netváří tak blbě, nebo poví, že kradl Kočaříkovi olovo ze skleníku a až ho bude tata řezat řemenem, nepomůže mu ani modlit se zdrávas Maria.

Pak se průvod hnul k dalšímu oltáři, hudba hrála a lidé zpívali pís-ně nábožné. Maminka stále sledovala, zda nejsem špinavý, jako by nevěděla, že už jsem veliký, a tak jsme přišli k oltáři u Metošového. Já se přitočil k holkám a pravil jsem, že mají nádherné šaty a ony mě pravily, ať nedolízám. Já pak navrhl Bohunce, že bych jí mohl ukázat kouzlo letního paloučku za svitu lundy, a ona mě pravila, ty jeden sprostáku. Načež jsme si museli kleknout, neboť děkan pozdvíhoval monstranc. Všichni se modlili zdrávas Maria a já Bohunce šeptal tajemství letní noci a ona se pýřila. Dvořáček nás viděl a pravil, ať k Bohunce nedolízám, jinak mě rozbije držku, načež si známý šprt Horáček zapsal tento výraz do seznamu slov nevhodných. Tak celé procesí pokračovalo dědinou. Muzika hrála, lidé se nahlas modlili, a tak jsme přišli k oltáři u Janků, který byl ze všech nejkrásnější, páč ho strojily naše holky. Já byl stále čistounký, protože jsem se choval způsobně a protože jsem již velký. Pan děkan přistoupil před oltář, pozvedával monstranci, zpíval dominum, ministranti zakuřovali kaditelníci a všichni poklekávali a ten prevít Dvořáček mě podhodil pod koleno psí lejno. Já, netuše jeho zradu, jsem si do něj klekl a to lejno si rozmazal po celé noze. Bohunka se ode mě odtáhla, držíce se za nos, a Dvořáček se díval a dělal na mě hrozné ksichty a já jsem nemohl na něj skočit, páč se musíme chovat způsobně. Až ho ale chytím, pak ho povalím, dám mu válečky a budu ho mučit hrozným způsobem, a když bude brečet, povím mu, jen si breč, bídáku zrádný, tak skončí každý zločinec, rebel a zrádný element. Pak jsem musel domů očistit si to koleno pod pumpou a maminka mě vymákla, spráskla rukama a pravila, že si mě příště uváže na řetěz, jinak to se mnou není možný a já ji pravil, že se to již příště nastane, neboť to dobře vím, protože jsem již veliký, vždyť jsem už páták.

Ivan Pazderka

Vážený čtenáři, možná jste si povšimli, že v tomto čísle chybí články PhDr. Antonína Grůzy, který neuvěřitelně poutavě vzpomíná na své dětství a mládí v Bořeticích. Bohužel zdravotní stav pana Grůzy neumožňuje v současné době pracovat, my mu přejeme brzké uzdravení a do dalších dnů hlavně hodně zdraví a síly!

Redakční rada BL

Jsme pohádkářskou velmocí

Jsme skutečně pohádkářskou velmocí. O tom mě přesvědčil týden od Vánoc k Silvestru. Nebyl to jen tradiční Mrazík, ale množství starších i nových pohádek. Hlavně těch nových, které byly uváděny na všech televizních stanicích. Ti starší odchovcanci pohádek, jako byla Pyšná princezna, Princezna se zlatou hvězdou a hlavně Popelky, si přišli od Adventu až po Nový rok na své. To, co jsem uvedl v nadpisu, není jen můj názor. Toto zhodnocení jsem se dočetl od odborníků na tuto tematiku z Německa. Otázkou je, zda tento názor na naši televizní tvorbu má i naše mladá generace. To, co se k nám hrne z tvorby pro děti z USA, je varující. Naše děti se raději dívají na hrdiny kreslených seriálů, kde různí Šreci, Simpsonové a jiní jsou kopíi dospěláckých kriminálků. Před nedávnem jsem slyšel i větu „Já tě sejmu...“ v pohádce pro ty nejmenší.

Dříve jsme vychovávali naši mladou generaci k toleranci a čestnosti. Vzpomínám si na kreslený seriál Rychlé šípy. Tam nebylo takové

násilí, jako je v těch dnešních kreslených seriálech k nám importovaných, tam vítězilo vždy dobro nad násilím. Pamatuji si, že každý z nás chtěl být Mirek Dušín a ne člen bratrstva Kočičí pracky. V Americe tyto „pohádky“ pomáhají vychovávat všeho schopné vojáky pro tu spoustu válek, které po celém světě vedou. Proč k nám dovážíme takový brak, který se zapisuje do statistik kriminalistů, proč tak stoupá počet násilných činů, vražd, znásilnění a bezcitných přepadení. Není to důsledek těchto importovaných „pohádek“, pořadů pro dospívající mládež, filmů pro dospělé, v kterých je násilí na prvním místě, kde tečou proudy krve, kde jsou hromady mrtvol a kde se velká část filmů odehrává na pitevnách in natura? Nikdy jsem nebyl pro cenzuru, ale nás starší snad již ty potoky krve a násilí tak moc neovlivní, ale co naši mládež?

Václav Petrásek

Kastovnictví – od osáků ke staré vojně

V dřívějších dobách se podle věku dělili občané do různých skupin. Hlavně v mužské populaci nebylo možné, aby se kamarádili příslušníci jedné skupiny s druhou. Ti mladší museli strpět i nějakou tu šikanu od svých starších vrstevníků. Například kosárek na klobouku mladšího kluka byl trnem v očích starších chlapců. Mnohdy se o něj sváděly krvavé bitky i mezi staršími a hlavně s přespolními. Toto kastovnictví se v Bořeticích a okolních obcích udržovalo ještě ve čtyřicátých a padesátých letech minulého století, ale ne již tak silně. Tehdy už bylo možno mít za kamaráda i chlapce mladšího nebo staršího. Avšak na přelomu století (19. a 20.) se ještě mužská populace v naší obci přísně rozdělovala na:

- „osáky“ – bez rozdílu nejmenší chlapci a děvčata do 15 let
- „hruda a strnisko“ – chlapecká drobotina do 15 let
- „podjařina“ – chlapci od 15 do 17 let
- „jařina“ – chlapci od 17 do 19 let
- „podlegrůti“ – chlapci od 18 do 20 let
- „legrůti“ – chlapci od 20 let a starší po odvodu
- „stará vojna“ – svobodní chlapci, kteří měli již vojenskou službu za sebou. Při vyhlašování sál na zábavách se k nim hrdě hlásili i ženatí muži.

- „ženáči“ – ženatí muži bez rozdílu věku

Legrůti

K prvnímu odvodu byli povolováni ve dvaceti letech. U tohoto odvodu odváděli většinou jen dobrovolníky. Tomuto odvodu se říkalo I. třída. V jednadvaceti letech byli znovu pozváni k dalšímu odvodu ti, kteří nebyli odvedeni ve dvaceti. Těmto rekrutům se říkalo II. třída. Ve dvaadvaceti se zvalo naposled k „asendě“. Byla to tak zvaná III. třída.

„Kripl“ byl ten z legrůtů, který nebyl odveden pro zdravotní nezpůsobilost. K odvodům se jezdilo na opentlených povozech tažených koňmi. Při příjezdu do obcí odvodů bylo již na první pohled poznat, kdo byl odveden a kdo je kripl. Odvedení byli ozdobeni vonicí z papírového kvítí a s lesklými ozdobami. Kripli měli v rukách velké vařečky nebo košťata na znamení toho, že zůstávají doma u maminek. Vonice předávali odvedení na památku svým děvčatům.

Václav Petrásek

Poslední cigareta

Dříve narození štampgasti od prvního stolu a majitel hospody U Linhů Olin Linha zvou bývalé, současné i budoucí návštěvníky nejstarší hospody v Bořeticích na společné zapálení poslední cigarety v tomto zařízení. Ve středu 31. května 2017 začne platit protikuřácký zákon, podle kterého všechny restaurace, hospody a bary musí být nekuřácké. Poslední květen je mezinárodní Světový den bez tabáku, a proto nám k tomuto datu naši zákonodárci nadělili takovou blbost (mimochodem, kuřáci, již víte, koho budete volit?).

V hospodě U Linhů se kouřilo již od jejího postavení. Od tohoto posledního května si budeme moci zapálit jen před hospodou. Již tak má Olin Linha problémy s návštěvností. Proto vás, všechny kuřáky či nekuřáky, zveme na poslední cigaretu a pivo v naší hospodě. Kdy? V úterý 30. května.

Václav Petrásek

Populární omyly II – životní prostředí

Třídění domovního odpadu je výdobytek konce 20. století.

Není.

Již od 1. 4. 1907 se v Berlíně domovní odpad třídil a odvážel se pak ve třech druzích: popel a smetí; zbytky jídla a ostatní odpad při přípravě jídel; ostatní – hadry, papír, kovy, láhve, plechovky, oděvy...

Přírodní národy se chovají k životnímu prostředí šetrněji.

Nechovají.

Pokud mohou, ničí a ničí životní prostředí stejně jako my.

Například první Indiáni přišli do Severní Ameriky před 12 tis. lety a do příchodu bělochů vyhubili až na zubry dokonale všechna velká zvířata – divoké velbloudy, lamy, antilopy, srnce, jeleny... – 75 % všech původních savců.

Zvířata tehdy prostě nebyla zvyklá na nové zvíře – člověka a nechtěla před ním.

Z podobného důvodu vyhubili první lidé na havajských ostrovech na 300 druhů nelétavých ptáků.

Kde se tedy vzala vzroslá slova indiánského náčelníka Chief Seetleho z poloviny 19. století: „Každá část země je mému lidu posvátná... země nepatří člověku, ale člověk zemi.“?

Vymyslel si je scenárista z amerického filmu o tomto náčelníkovi.

Znečištění životního prostředí je až produkt naší industrializace.

Není tomu tak.

Na dně švédských jezer a hluboko v ledu Grónska leží usazeniny olova, které se užívalo v antice v tavicích pecích. Nejvíce před 2 000 lety v obrovském římském impériu. Toto zamoření je prý stejně velké, jako je nové zamoření olovem z doby rozvíjející se průmyslové revoluce až dodnes.

Ekologický dieselový motor přináší úlevu životnímu prostředí.

Tento motor používá palivo z řepky olejky. Při jeho spalování vzniká méně kyslíčnicku uhličitého i uhelnatého, než při spalování nafty. Ovšem zplodin oxidů dusíku produkuje naopak více.

Zastánci tohoto motoru tvrdí, že při pěstování paliva na poli řepka olejka spotřebuje tolik kyslíčnicku uhličitého, kolik jej při jejím spalování v motorech vzniká.

Připočteme-li však oxidy dusíku a jiné zplodiny vznikající při výrobě tohoto biopaliva, není daleko od pravdy tvrzení, že vlastně zatěžuje životní prostředí celkově víc než rafinace ropy a spalování nafty.

Boj za lepší životní prostředí někdy skutečně bývá kontraproduktivní a běžný smrtelník se musí hodně shánět po informacích, aby se v tom vyznal.

Zabránění potopení ropné plošiny Brent Spar začátkem 90. let je toho příkladem.

Hnutí Greenpeace a tlak veřejného mínění přinutily těžaře plošinu přesunout na pevninu, odmontovat nejen kovová zařízení, ale konstrukci i vyčistit a vydezinfikovat.

Co by se stalo, kdyby se odmontovatelné součásti převezly na pevninu a konstrukce plošiny potopila 2 000 m hluboko?

Nakrmily by se bakterie, které jsou vůči zbytkům ropy a těžkým kovům nejen rezistentní, ale potřebují je k životu a na dně moře je těžko nacházejí. Hnutí Greenpeace také hodně přecenilo množství ropných zbytků – místo 5 000 tun jich na pevnině očistili jen 100 tun a místo 100 tun jedovatého bahna nezávislí experti jedovaté látky v bahně neprokázali, ani nenaměřili radioaktivitu.

Navíc 14 000 tun oceli a kovů je proti tisícům potopených kovových lodí na dně oceánů také nic.

Musíme chápat, že aktivisté životního prostředí potřebují silnou propagandu, ale nesmí nám při tom kroutit palci.

A na závěr ještě dva malé omyly spojené se životním prostředím.

Krmte v zimě ptáčky, přes sniž se nedostanou k potravě...

Krmte ptáčky i v létě, celý rok!

V létě potřebují daleko víc potravy, než v zimě. Přesto, že se k ní lépe dostanou, spotřebovali by jí ještě více. Zejména se to týká ptáků, kteří se nejvíce krmí semeny rostlin.

Toreadoři zabíjí v aréně býky – je to barbarská tradice.

Ponechme stranou, že v některých arénách, třeba ve Francii a na východě Španělska, není býk nakonec zabit.

Když hanobit, pak přesně a adresně. Toreadorem je každý, který se pohybuje v aréně při souboji s býkem. Třeba pikadoři, kteří dráždí býka dlouhým kopím, nebo banderilleros, kteří zasahují býka krátkým kopím s třísněmi, a nakonec matador, který jediný ušetří býkovi ránu z milosti.

Tradice je ale tradice a těžko se bude zakazovat, podobně jako u nás domácí pálení slivovice a meruňkovice. Osobně si myslím, že v koridách vyhasne méně zvířecích životů, než na španělských silnicích a dálnicích z důvodu, že auta nejsou technicky zcela v pořádku.

Poučili jste se aspoň trochu? Je dobře. Nepoučili? Taky dobře.

Věřte, že člověk nevěří tomu, co je pravda, ale pravda je to, čemu člověk věří.

Ing. Petr Zemánek

Kulturní komise obce Bořetice ve spolupráci s SDH Bořetice, TJ Sokol Bořetice, Mysliveckým spolekem Bořetice a Tenisovým klubem Bořetice pořádají

DEN DĚTÍ

v neděli 4. 6. 2017 na fotbalovém hřišti v Bořeticích. Začátek od 15:30 hodin.

Skákací skluzavka pro děti i občerstvení zajištěno. Bude otevřen i bufet pro rodiče

Vážit si dne

Část druhá – cesta zpátky

V první části povídky jste si mohli přečíst o pěší túře seniora-důchodce do jarního vinohradu. Vědom si staré pravdy, že kdo ze starých chodí, ten žije, se pomalu posunoval do kopečků a srovnával kdysi a dnes. Jen tak pro sebe. Opustili jsme jej ve chvíli, kdy těsně pod horizontem odpočíval a už viděl vrcholky Pálavy.

Přišoural se chodníčkem vyšlapaným mezi mezí a něčím vinohradem na cyklostezku a za chvíli byl před sklepem.

Motyka se starou umaštěnou aktovkou mu spadla z ramena.

Třikrát otočil klíčem. Opatrně obě závaží zase zvedl a položil do rohu presúzu.

Hned prošel k druhým dveřím do šje. Dole sáhl automaticky po košťtři a nasál vodu z kbelíku.

„Fuj, ta voda tam už musí být týdeň.“

Rychle ji vyliil, napustil novou z vodovodu. Košťtř i svůj koštovací pohárek nazývaný „hospodářuj srk“ si opláchnul.

Zajel do díry v bečce tím skleněným údem tak rychle, jako ženich do nevěsty o svatební noci, a natáhl si červeniska.

Nahoře v presúzi se ani neobtěžoval vypláchnout skleněný džbáněk. Jen ho profoukl, kdyby snad si tam domovské právo uzurpoval nějaký pavouk. Cvrkl si asi půl deci do koštovačky a zbytek pustil do džbáňku.

Sice se ze zvyku podíval znalecky proti světlu, které padalo ze dvou malých oken, ale v čase zapadajícího slunce už mohl stejně prd vidět.

Pak do sebe obsah koštovačky hodil jako pohan. Měl žizeň, že by se o ni mohl opírat.

Takto to ještě zopakoval jednou a pak šel rozsvítit světlo.

Nalil si potřetí a dal svým nohám spočinout položením na protější lavici, která byla vyšší než jeho židle.

Zhluboka se nadechl a zkoušel na nic nemyslet.

Ale zkuste to. To je jako byste chtěli nedýchat.

Měl sice rád klasickou operní a symfonickou hudbu, zejména Verdiho a Pucciniho, ale tady v presúzovém tichu mu to ladilo spíše do literatury. Nejprve si vzpomněl, jak Romain Rolland umně a vtípně popisuje svého hrdinu Colase Breugnona při pití vína s přáteli.

Pousmál se při vzpomínce, že ten obtloustlý starý stolař měl asi stejnou krevní skupinu jako on.

„Dobré je to, co je,“ opakoval neustále.

Taková laická definice toho, že svým snažením můžeme sice subjektivně změnit maličkosti a drobnosti, ale že hlavní děj je nepřetržitý a objektivní.

Nedávno si na to přečetl velice vtípný příměr. „Život je jako vítr. Krátce proletí a je fuč. Vítr řídit nedokážeme, ale můžeme natočit plachty.“

A Colas Breugnon byl dobrý námořník.

A protože byl ve sklepě, nemohl nevzpomenout moravského básníka Jana Skácela. Poezie přečetl málo, od velmi mála autorů, ale básník moravského lidu mu imponoval.

Teprve při vzpomínce na něho poválel víno po jazyku, stlačil ho na podnebí čili patro a pomalu pouštěl do krku. Tak, aby mohlo naplnit všechny chuťové pohárky. I ty úplně vzadu.

„V pořádku. Ještě zraje, ale i tento ročník bude dobrý,“ pochválil si červený burgund.

Ten burgund, za kterým jezdí výhradně autem, protože jej nasadil v trati, která je pro jeho nohy moc daleko.

Ať život sklání se i nesklání,
dny lásky jsou jak sklepy ve stráni,
lisovny s dubovými lisy.

A je to prosté jako zázrak
a jako věčnost ve chvíli,
kdy zase znovu nebudeme,
jako jsme dlouho nebyli.

Tento autor musel prostředím vinohradů a sklepů důvěrně znát. I když dubové lisy z časů jeho tvorby nahradily ocelové a i ty už dnes mizí před nástupem lisů hydraulických a pneumatických.

Ale jemu bylo blízké i to básnické spojení – kdy zase znovu nebudeme, tak jak jsme před tím nebyli.

Skácel musel také něco vědět o myšlenkách, které tvrdí, že v našem světě zhmotnělé energie jsme jen chvíli. Zato ve světě věčné a nekonečné energie jsme dlouho před tím byli a zase se do ní vrátíme. Možná na věky věků.

Nejspíš měl také období, kdy si vážil každého dne.

Oddechl si a znovu si nalil.

S přibývajícími „hospodářovými srky“ se mu jeho tekuté slunce líbilo čím dál víc.

Přece jen ten Karel přivezl z Burgund něco pořádného. To, co tu bude nejméně tak dlouho, jako jeho most či univerzita. To bude asi to, co nás do tohoto podzemního světa žene.

Nebo ne?

Proč sem do sklepů vlastně chodíme rádi?

Zlé jazyky tvrdí, že „lépe před zavřenými dveřmi kamarádova sklípku podupávat, než doma babu poslouchati“, ale bude v tom asi něco jiného.

Poodešel od stolu před sklep, jestli náhodou někdo známý kolem nejede, protože ani král Karel nepil sám. Ale žádného svého Buška neviděl. Znovu usedl za stůl sám.

Ta židle jako by byla romantikou nabitá.

Znovu si vzpomenu na Skácela.

Na dně každé písně
i té nejsmutnější,
na dně každé sklénky
něco tiše cinká.

To asi bude ten správný důvod.

Těm, co jsou romantičtí, na dně něco cinká a ti, kteří jsou tvrdě materialističtí, ti zase nevynechají jedinou možnost, aby konečně odhalili, ve kterém to víně ta pravda je.

Vinaři jsou přece tak trochu básníci.

Spíše umělci.

Udělat víno s duší, to je i dnes stále více umění než věda.

Mrkl na dveře, ale stále byly prázdné, připravené uvítat žízivého poutníka.

Nikdo tam opět nebyl a tak si dolil znovu. Když se natahoval pro koštovačku, pocítil píchnutí mezi žebry na levé straně hrudního koše. A protože za tu půlhodinu, co si tady tykal s červeným burgundem, už byl s vínem dost těsně spojený, vzal to upozornění s nadhledem.

„Že by? Že by už? Lepší, než umřít v posteli. Špatný je na tom jen to, že ti doma by mě ještě viděli, ale já je už ne. Tedy fyzicky. Astrálně možná ano.“

Vím, že někde čeká,

čeká na každého.

Potom nebudu.

Na někoho čeká pod jabloní

a na ty pyšné u dubu.

Možná, že je to jen druhá strana ticha...

A třeba je blízko, tady v zahradách.

V duchu dorecitoval a položil si se svatou úctou k životu dlaň na srdce a zatajil dech. Za půl minuty se mu zrychlil tep. Cítil jeho rychlejší tlukot. „A hovno! Ještě si počkáš,“ zakřičel na ni někde do těch zahrad a zvedl se ze židle.

Aspoň na něco mu je kamarádský vztah s doktorem dobrý. Bude to jen z kopačky namožený mezižeberní sval.

Obrátil se znovu ke dveřím do šje.

Musí ještě pokoštovat to svoje druhé víno, když už je tady.

Od jisté doby dělá víno dvoje. Pro sebe a svoje kamarády a pro hosty. Lekli jste se, aspoň trochu, že jako za starých časů dělá víno pro sebe, pak obchodní a pak pro Pražáky?

Ty časy už jsou pryč.

Jenom nesnáší moc cukru ve vínech.

Jeho žena překontroluje před Vánoci nová vína a hned vynáší jediné dva soudy.

První z nich je: „moc síry“.

Manželky mívají vždycky pravdu. Aby na tuto moudrost přišel, nemusel čekat až do důchodu.

Když se za jeho mládí vracel otec ze sklepa – tedy ve všední den zdržel – se ve sklepě asi do osmé hodině večerní.

V sobotu a neděli měl povoleno vycházku natáhnout.

Když se vrátil, opřel kolo s pověstným nosičem 80 krát 50 centimetrů „pod kůlnu“, neřekl na předložené jídlo ani slovo a v zimě si hned sedl ke kamnům.

Matce to bylo hned jasné.

„Tato, běž spat. Dnes máš zasej hrba.“

On už jako kluk poznal na lidech ten zlom, kdy z veselého ovínění přechází člověk do prachspřesté pijatiky a nezadržitelně bere směr k ožralosti.

Matka to ale věděla ještě o chvíli dřív.

A měla pravdu.

Matky mají většinou pravdu. To si všimněte.

Ale manželky ji mají vždy!!!

Když se otec soukal z provizorní koupelny, měl už svoje nohy o maličko nejistější. Než se umyl, alkohol vyskočil z toho nápoje mudrců a zaplavil jeho údy.

On sám to teď má jednodušší. Když se vrátí později ze sklepa, jeho žena už většinou spí.

Jeho žena ale měla na síru opravdu „frňák“.

Jestliže dobrý vinař pozná, kdy je jí ve víně víc, než povolených 40 miligramů na litr, ona vyčuchala síru už kolem třiceti miligramů.

Jednou si to ověřil.

Je prostě hodně nedůvěřivý. Důvěřuj, ale prověřuj.

U těch nejdůležitějších věcí v životě, až na tu jednu nejsmutnější, se chová jako správný vojenský velitel. Nevydává rozhodnutí, pokud nedostane informace alespoň ze dvou důvěryhodných nezávislých zdrojů.

Nejčastěji je to u lékařských rozhodnutí.

Vůbec se netají tím, že doktorek má rád, když léčí někoho jiného nebo když s ním sedí u vína u jednoho stolu. Doktorovo rozhodnutí si ověřuje u druhého a také léčitelovy rady si ověřuje u doktora. Vždy tak, aby ani jeden nepoznali, co je pravou příčinou jeho zájmu.

Pravda. Někdy to nevyjde.

Jako když poslal švagra se svými výsledky jaterních a krevních testů za švagrovým přítelem do fakultní nemocnice. Přítel tam zrovna nebyl. Jeho kolega lejstra prostudoval a pak se opatrně zeptal:

„A pane. Ten váš švagr ještě žije?“

Ale vrať se, blbče, neskákej jako koza.

Změřil tedy síru ve víně a naměřil 32 miligramů.

„Zase tam máš moc síry. Ty se to snad do smrti nenaučíš“, byl znalecký posudek doma u sporáku.

Dolil to samé víno druhým vínem, naměřil 27 miligramů síry a odpověď byla:

„No vidíš, toto druhý máš dobrý“.

Usmál se při té vzpomínce.

No – vývoj je boj protikladů. A on má doma silně vyvinutý protiklad. Musí být tedy za ty roky už dostatečně rozvinutý.

Natáhl si z plastové dvěstěpadesátky, čuchal jak pes na honě a pak víno řádně poválel po patře. Po spolknutí se ozvalo dlouhé ááách.

V pořádku.

Ale toho cukru!!!

Cukr je druhým soudem jeho ženy.

Ona sice víno pije, ale nekoštuje. Jen u každé nově otevřené sklenice ho trochu poválí po jazyku a pak v devíti z deseti případů se ozve: „kyslý“.

To je typický produkt procesu rozšiřování společenstva pijícího víno.

Dříve do sklepů pro víno jezdili také měšťáci, ale byli to lidé, kteří to víno k životu tak nějak potřebovali.

Dnes je většina z nich vinných turistů.

Jedou za zábavou a jejich atributy vína jsou jen dva – dobré a levné.

A protože nejsou vpití jako Karel s Buškem, za dobré mají to, co pijí pořádek. Oslazené vody, sladké limonády nebo džusy a kokakolu.

A protože ten, kdo platí, má pravdu, vinař se přizpůsobí.

Dřív si hosté ve sklepech pamatovali část z toho, co tam od hospodáře slyšeli. Dnes si pamatují jenom, koho tam ožrali a která se svlíkala.

Ale nejsou všichni takoví. Těm nesmí křivdit.

Ale čemu se vlastně diví.

Kde se to ti vinní turisté měli naučit.

Až bude ve městech tolik vináren a vinoték, jako je tam hospod, budou i vinní turisté vpití.

To jsou ty důvody, pro které má víno pro sebe v demizonech a víno pro ostatní v plastových i dřevěných sudech.

Opláchl košťář a vysoukal se po schodkách nahoru do presůza.

Zacloumal kapsami, aby zjistil, kde zazvoní klíče od srážky s malým civrárem, který dnes našel. Ten si přidá do sbírky kamenů.

Zvedl umaštěnou kabelu a pak si vzpomněl.

„Vino dom – skoro jsi zapomněl.“

Doba, kdy se vinař chystal ze sklepa na cestu domů a musel natočit ještě litr na doma, už minula. Už v jejich kuchyni v rohu pod „štokem vedle kredence“, nestávají dvě sedmičky vína, jako jeho otci. Tehdy se ještě používaly litrovky, ale protože vypít dva tři litry vína doma za tři dny a ještě pokoštovat ve sklepech, považoval jeho otec za obžerství, používal raději nově zaváděné sedmičky.

„Mosiš denně pit?“ zlobila se matka.

„Nemosím, ale jsem zvyklý. U nás to bylo zvykem. Každý chlap v rodině se po každém jídle pořádně napil. To víš, bylo nás hodně a studňa byla jenom jedna.“

Po kom tedy ten sarkastický humor má?

Dnes už to zejména mladým moc neříká. Ale to bylo v době, kdy si člověk skočil na dvůr, zapumpoval, přistrčil dlaně nebo starý otlučená plechový hrnek a pil. Tehdy je dusičnany a bifenoly nestrašily.

Na straně druhé byl cukr do vína drahý, a tak vína zdaleka nedosahovala 11 a více procent alkoholu jako dnes.

Naši stařečci věděli, že se nízkoalkoholická vína v nedopitých láhvích rychle kazí, a tak litrovky doma nechávali stát do rána raději prázdné.

Otočil se a vrátil se natáhnout do čtyř sedmiček domácí rezervu.

Některá z návštěv raději než po štamprdlí sáhne po koštovačce vína. Sáhne po koštovačce.

Vzpomněl si na to, jak sahal s kamarády po koštovačce poprvé veřejně.

A současně i tajně.

Končili základní školu a na „rozlučkový večírek“ povolil ředitel pod dohledem pozvaných učitelů nějaké to víno. Stálo v litrovkách za rohem sálu v šatně, ale nějaký dobrák tam postavil i dvě flašky slivovice.

On a jeho kamarád, dnes vinařský odborník, na to přišli a ochotně chodili otevírat další učitelem povolené láhve.

Oba si pokaždé dali i koštovačku slivovice.

Ještě, že tehdy se nalávalo do takových náprstků. Být to dneska, když se leje víno do velkých pohárků, asi by nepřežili.

Při cestě domů pak objímal každý dřevěný špinavý a dehtem napuštěný elektrický sloup. Potřeboval dostat žaludek ven a očistit ho, tak jako se na zabijačce prasečí žaludek obrací a drhne kořínkáčem, než jde do kotle.

Ale ten jeho byl tehdy až moc přirostlý. Nepovedlo se.

Tak tento spolužák s ním nedávno na dušičky prošel hřbitov, vykládal a ukazoval.

„Vidíš, tady jeden leží, tady druhý a tady zas.“

Každý hrob byl jiný, ale něco je spojovalo. Odpočívající zástupci mužské populace se nedožili sedmdesáti let.

Ani jeden.

Kamarád měl jednoduché vysvětlení.

„Obchodovali s vodou, cukrem a sírou. A taky si to pili. Všichni tu mohli být dyt.“

Pochopil.

Pamatoval ten druhákový boom v sedmdesátých letech.

Také někdy, když už mu malá, ale docela mladá, čerstvě vylíhlá opička seděla za krkem, říkával: „Vidíš, to je to prase, na kterém jsem přijel studovat.“

Klíč od jejich sklepa byl i klíčem k dostudování vysoké školy.

Většinou mu nerozuměli, ale bylo to tak.

Socialistická škola sice nebyla tak drahá jako teď, ale i tehdy museli studenti kupovat pomůcky, učebnice, chodit do kina i na mejdany a taky někde bydlet. Peníze za víno byly tou rezervou, po které se sáhlo, když bylo třeba.

„Tak poď aspoň dom, když už nechceš zavdat,“ slyšel, když u dveří do šije věšel vypláchnutý košťář.

„Křičím tu, jak na pastvě a ty neslyšíš? Už si s tím byl u doktora?“

„Dvakrát, ale řekli mně, že v mych letech se už operace nevyplatí,“ zažertoval.

Nedoslýchavost byla u nich v rodině známou vadou a on si z ní nedělal zatím starosti.

Jeho dobrý známý, který také udělal vysokou školu „na vinném praseti“, stál s kolem u otevřených dveří sklepa a vztekal se.

Celý život jej živila pošta a postupoval docela vysoko.

Na stará kolena měl však dobrý nápad, že ztratit zdraví z neustálých stresů mu za ty peníze nestojí. Zašel za doktory a donesl doporučení na změnu místa, kde by se stresům mohl vyhnout. A tak svoji předdůchodovou pracovní povinnost naplnil jako druhý pracovník pošty ve vedlejší vesnici.

„No tak deš, nebo tu budeš spat?“ řekl našťvaně.

Ukazoval přítom na velké krvavé slunce klonící se vedle Pálavy za obzor.

Mlčky položil motyku s plnou umaštěnou kabelou a zamykal sklep. Věděl, že to velké krvavé slunce neznámá nic jiného, než že někde mezi nimi a obzorem jako lupa působí hodně vodních par.

Zítřka klidně může pršet.

„Pošťák“ vzal kolo za řídítka a postavil se po jeho levé ruce.

Vykročili na cestu zpět rozvázným krokem spravedlivých.

„Ať to nerozbiješ,“ ukázal na sousedovu tašku cinkající na kole.

„Nic se neboj. To jsou dvě prázdné flašky od piva. Taky jsem byl ve vinohradě.“

„Jak to víš, že jsem byl ve vinohradě.“

Pošťák ukázal na jeho motyku a odpověděl:

„Vole, řepu si přece neokopával.“

„Vypadám blbě, že? Kdo včil kope ve vinohradě motyků?“

„Ani né. Ale viděl jsem starýho Šanteru s šintovačků v tej jeho řepě. Že se na to nevyser. Má doma plný barák bab a kope sám.“

„Tím chceš naznačit, že já s tů motyků kazím tradici? Motyka byla vždycky ženský nástroj.“

„To byl volant od traktoru taky jenom mužský“, narážel „pošťák“ na místní raritu.

Po jejich polních cestách a vinohradech se proháněly s traktorem hned dvě odvážné děvy. A ne špatně.

Přešli společně most přes Trkmanku a blížili se k dědině. „Moment,“ řekl „pošťák“.

Položil opatrně kolo a odcházel k plotu stavebnictví.

On tedy taky pustil motyku s ramena a postavil se vedle něj.

Oba se jednou rukou opřeli o drátěný plot a spočinuli tak, aby mohli ulevit svým útrobám.

„Asi stárneš, hochu. Dvě piva a ani je nedoneseš dom,“ zaryl do souseda.

„A ty tu děláš, co? Stafáž?“ brnkl si do něj kamarád z pošty. Narážel při tom na ten malý zázrak, že při jejich nezřízeném životě nemusí ještě léčit prostatu.

Když zavlažili kopřivy v plotě stavebního dvora, vzal „pošťák“ zase kolo za řídítka, ale on si nechal motyku v ruce, aby se o ni opíral.

„A přidej. Zhorší se počasí“, promluvil k jízdnímu kolu. „Brzo může pršet.“

„Co to kecáš? Vždyť je pořád teplo,“ ohradil se pošťák-důchodce.

„Ty asi neznáš lidový pořekadla. Když vedou pošťáci svoje kolo za řídítka, neklamně začne brzo pršet.“

„Aby ses neposral. Kdy je to podle tebe brzo?“

„Ale stejně přidej. Mosím si ještě před večerů promasírovat nohy. Bez tak mě natekly,“ stěžoval si pěší starý vinař.

„To máš pravdu. Taky mám ještě povinnost. Obléct se do pevnějšího oblečení. Milostivá bude mět doma řeči ostrý jako nůž.“

„Tak se drž. Hlavně, aby ti ještě dala – ...najest.“

Sarkastický humor. To bylo jeho.

I jeho dobrý známý to tak pochopil. Ještě před takovým čtvrtstoletím by oba pospíchali, aby mohli skočit do koupelny a aby milostivá dala víc než jenom večeri.

Pověsil motyku do garáže, ale ještě předtím ji raději podruhé očistil.

Už čtyřicet let nadává, do jaké rodiny se to přiženil, že ani po kopačce motyky nečistí a nedávají je tam, kde je vzali.

Inu krev není voda.

Jeho otec ho za to samé plísnil řadu let.

Když stoupal po třech schodcích do kuchyně, srovnával si v hlavě, jestli i tohoto dne využil dobře. Zda si ho vážil, tak jako by měl být jeho posledním.

Usoudil, že může být spokojen.

Oknem viděl na televizní obrazovku, kde se právě dva mladí „kúsalí“ a on ji začal kontrolovat, jestli náhodou pod sukní neskrývá nějaké zranění.

Tak toto už teď dělávat nemusí.

Příroda je natolik moudrá, že neukončuje funkčnost našich orgánů najednou, ale postupně u jednoho za druhým.

Jen, aby tím dalším nebyly nohy.

Tím dokončil svoje přemýšlení. Konečně přes koupelnu vešel do obýváku, aby dosedl do křesla.

Jídlo a trávení jsou těžké činnosti. Musí si na to odpočinout.

Když to žuchlo v křesle jako pytel brambor, otočila jeho žena k němu hlavu a řekla: „Máš to na šporáku.“

Což ve zkratce znamenalo: „Ahoj, ráda tě vidím, dobře, že už jsi zpátky, ohřej si večeri a nezapomeň, ty prase, si před spaním umýt nohy.“

Ing. Petr Zemánek

Prošba / pátrání

Lucka Dufková-Procházková z obecního úřadu se na nás obrátila s netradiční žádostí o pomoc při hledání jedné dívky, dnes již jistě paní.

„V roce 1976, těsně po hodech jsem se seznámil u vás v Bořeticích ve vlaku do Brna s jednou pěknou dívkou. Ano, dnes bude mít asi už 56 roků. Já mám 59. Strávili jsme spolu tři hodiny a mezitím uběhlo 40 let. Vyměnili jsme si tehdy adresy. Nato pár dopisů, potom odchod na vojnu... Zapomněl jsem její příjmení, jméno i odkudhá byla, za ta dlouhá léta.“

Nicméně bych ji rád našel a třeba bych si s ní rád něco napsal. Víím, že i ona se jednou pokoušela se setkat, asi tak po 17 letech. A proč píšu, paní inženýrko, o tom Vám? Protože zde vidím malou šanci, že byste mi v tom pomoci mohla. Toto by nevzal do pořadu ani pošťák Ondra. Teď se asi divíte na plný výkon. Z čeho tedy vycházím?

Bořetice jsou krásná obec. Ne malá, ani velká. Ta dívka, dnes žena, pocházela ze Šumavy, konkrétněji z nějaké vesnice v bývalém okrese Klatovy. Měla a snad i má u vás v Bořeticích tetu a strýce a snad i nějakého bratrance či sestřenice. Ten strýc nebo teta se do Bořetic dostali ze Šumavy, poté co se vzali. Mohli by mít dnes kolem sedmdesáti, nevím. Mám za to, že v Bořeticích bude jen jedna rodina, která má příbuzenstvo na vzdálené Šumavě u Klatov. Snad by stačilo jen

se pozeptat u některých starších lidí. Ta dívka byla menší postavy. Nechci žádné kontakty. Jen pokud by se podařilo něco zjistit, dám Vám kontakt na sebe. Pokud by se někdo skutečně našel, prosil bych o předání kontaktů zmíněné ženě, kterou hledám prostřednictvím té rodiny. Jen by stačilo se někde poptat. Víím, že k vám jezdila k té rodině a možná, že ještě stále jezdí. Pokud by Vám to dělalo problém, nechte to být. Nechtěl bych Vás moc zatěžovat. Nechám to na Vás. Tak ještě se jednou omlouvám, ale už mne nic jiného nenapadá, jak jinak bych ji ještě mohl najít a jak bych to chtěl! Přeji krásný a pohodový den.“

Luboš Bartes, Brno

Tento dopis jsem dostal od Lucky na stůl již před půl rokem, ale v návalu práce jsem na něj zapomněl a dostal se v hromadě nevyřízených úkolů hodně hluboko. Omlouvám se panu Bartesovi a budu pátrat i já. Kdo by snad o té dívce nebo její rodině v Bořeticích něco věděl, jeho adresu máme v redakci.

Václav Petrásek

Nanebevzetí jara

Už bublají těhotná oblaka
lijákovými mraky,
už se sdružuje skřivanů klaka,
aby zpěvem pozdvihla

nanebevzetí věčně mladého
Jara.
Už se nese kříž toulavých cest,
křížovatky,
jež posvětil slunce věrozvěst
a žádný polibek
nejde vrátit zpátky.
Už se jdu poklonit dýkám osení

a hýčkat mladou Magdalénu
pampelišku v náručí
a starou pravdu, že pro lásku
jsme zrození,
lásku,
jež nám Pán jen propůjčil...

Odrich Damborský (1998)

Století Šumberáků

Roku 1692 koupil kníže Jan Adam z Lichtenštejna hodoňskopavlovské panství. Vesnice v tom čase ještě stále nebyly plně obsazené gruntovníky. Lichtenštejnové vlastnili menší statky na Šternbersku a Šumpersku v krajině, která válečnými událostmi nebyla tolik postižená. Požádali hospodářskou správu v této oblasti, aby přesvědčovala a vybrala mladé dvojice, které by mohly být odeslány na jižní Moravu. Přesně nevíme, kolik jich bylo, ale určitě několik desítek se na jižní Moravě usadilo. Vrchnostenská správa pro ně sehnala nějaké vozy, případně hospodářské náčiní a možná jim na cestu vyplatila nějakou peněžitou částku. Stěhování proběhlo zřejmě v předjaří, aby mohli začít zanedlouho pracovat na poli. Šumberákové se usadili v domě číslo 22, pokračování osídlení již bylo skoro u konce. Když se roku 1771 provádělo číslování domů, tak za Šumberákovy byly jen tři domy: 19, 20 a 21. Těmto mladým osadníkům vypomáhali již dříve usedlí, majitel panství jim odpustil dvanáct roků roboty.

Každý má dnes dvě jména. Křestní-rodné a příjmení, toto druhé jméno se přidělovalo gruntovníkům již v 16. století. Bylo to hlavně kvůli tomu, aby platili daň a pravidelně chodili robotovat. U rodiny nemajetných došlo k přidání tohoto jména až koncem 18. století, za císaře Josefa II. (1780–1790). První záznamy o jménech Šumperák najdeme v matrikách již koncem 17. století, s tímto jménem se setkáváme až do poloviny 18. století, když Marie Terezie roku 1751 nařídila vytvořit tzv. tereziánský katastr. Na prvním místě v seznamu je uveden Martin Šumperák. Po tomto datu již je to vždy jen Šumberák, jak byli vždy v hovorové řeči nazýváni. V tomto období ještě nebylo stanoveno, jak se jména mají přesně uvádět. Do josefínské doby se uvádělo „piš, jak slyšíš“.

Napoleonské války k rozvoji kraje příliš nepřispěly. Přes všechna tato trápení však sedláci svá hospodářství zlepšovali a začínali produkovat větší množství zemědělských plodin. V letech 1830–1836 se objevila v obci cholera, která se však příliš nerozšířila. Když nastal revoluční rok 1848, přinesl i do Bořetic velké změny. Byly provedeny první obecní volby a byl vybrán první starosta – Josef Šumberák (1850–1853). Po šestileté přestávce byl ještě jednou zvolen znovu na tři roky. Dle tohoto je vidět,

že u Šumberáků dbali na to, aby se školáci ve škole neulejvali. V druhé polovině 19. století se velmi rozvinulo zemědělství. V obci se však roku 1866 rozmohla infekční choroba cholera, kterou roznesli prouští vojáci.

Po válce již nastal hospodářský rozmach, ve Velkých Pavlovicích byl postaven cukrovar. Ten byl pro sedláky velkým přínosem. Zvýšily se jim tržby i produkce krmiva skrajky a řízky.

Poslední dva Šumberákové sedláci velmi dbali o to, aby měli koně vždy v pořádku, aby byli očištěni a dobře se s nimi pracovalo. Hrabě Berchtold z Buchlovic pořádal přehlídky selských koní a vždycky ocenil ty hospodáře, kteří měli koně upravené (v cajku).

Během 19. století se v rodině Šumberáků prolínala neznámá nemoc, umíralo velké množství malých dětí. Bylo velké štěstí, že pokračovatel rodu vždy přežil a rod zachránil. Šumberákové skončili v Bořeticích až v 50. letech 20. století, když byli vehnáni do JZD. Pokračující generace odešly studovat a zemědělství se již více nevěnovaly.

Stanislav Pazderka

Křty bořetických dětí v Čejkovicích:

3. 12. 1632	Mariana: rodiče Matuš a Kateřina Bednářovi (kmotři Jiří a Kateřina Václavkovi)
29. 2. 1635	Mathias: rodiče Šimon a Anna Zavadovi (kmotři Martin a Dorotka Fisekovi)
8. 5. 1635	Urban: rodiče Bartoloměj a Anna Pospíšilovi
4. 4. 1636	Mariana: rodiče Martin a Dorotka Fisekovi
21. 2. 1636	Mariana: rodiče Pavel a Zuzana Vejlupekovi
9. 2. 1638	Mathias: rodiče Petr a Kateřina Blaterovi
13. 6. 1642	Magdalena: rodiče Mathias a Anna Krejčíkovi
4. 6. 1659	Magdalena: rodiče Pavel a Kateřina Černí
21. 11. 1660	Ondřej: rodiče z Rakouska
4. 1. 1665	Pavel: rodiče Mikuláš a Kateřina Hájkovi
1. 3. 1634	Benedikt: matka Zuzana z Bořetic

Zapomenutý pokrm

Jedním ze symbolů Velikonoc je i kůzlatko. Ještě v padesátých letech minulého století byla koza jako domácí zvíře skoro v každé domácnosti. Bezzemkům a vesnickým chudým nahrazovala krávu. Dávala mléko a každé jaro jedno nebo i více kůzlat. Jedno z nich bylo vždy obětováno k slavnostnímu velikonočnímu obědu. V rodinách s dětmi se však nově narozená kůzlatka stávala jejich mazlíčky. Zabíjení kůzlat proto muselo být tajné. Přesto děti kůzlatka vždy oplakaly. Některé rodiny si zabíjení kůzlat objednávaly u řezníků, kůzkařů a otrlejších sousedů. Nejznámějším kůzkařem v okolí byl pan Horčíčka, který to prováděl za kůže.

Kuchyňská úprava byla skoro jednotná. Kůzlatka se v Bořeticích připravovala ke slavnostnímu obědu jako smažený řízek. Smažený těchto řízků se provádělo na velkých „kotchanech“ v troubách kuchyňských sporáků na rozpáleném vepřovém sádle. Jako příloha byly brambory nebo bramborový salát, tehdy ovšem bez majonézy.

Dnes byste chované kozy v našich obcích spočítali na prstech jedné ruky. Někteří občané dokonce tvrdili, že v naší obci snad koza ani není. Proto tento zvyk mít o Velikonocích k obědu kůzle zanikl.

Václav Petrásek

Magnetická přitažlivost

Labuť se vrátila po zimě na hladinu,
větve raší, hlína voní, vánek věje,

jen někdy jarní hrom s blesky kleje
a duchny mraků létají v mezaninu.

mezi vesmírem a krásou modré země,
jsem opilý tebou, ty zase jurodivá ze mně.

Jsem ocelový prášek přitažený magnetem
tvých očí a všechna ta omáčka kolem,

slavíci, křovinořezy, frézy, sojky zpívají sborem,
čas má sílu klisny, jasnost bělouše a bujnost hřiběte...

Oldřich Damborský (2007)

Hodovej slaneček

Roku 2009 se stalo tuze moc důležitých věcí. Česká republika se stala předsednickou zemí Rady Evropské unie. Kvůli rusko-ukrajinskému sporu o cenu sme ostáli v lednu dočasně bez plynu. V USA prolomili rasovou bariéru a Barack Obama se stal prvním černošským prezidentem. Byl vydán operační systém Windows 7. A poslední věc globálního rozsahu: já, Martin Michna a Michal Dufek sme se na bořeckym plese u baru domluvili, že budem stárkovat.

Toš, co Vám budu vykládat, tři mladí šohajci, všeci pod 20 roku, tak to podle toho vypadalo. V dubnu, před našim sklepem, sme si tak nějak uvědomili, že bysme mohli zamluvit kapely. Všecky Lácaranky a Sokolky byly dávno rozebraný, tak sme zamluvili Vacenovjáky. Začali sme si domlúvat stárky, konkrétně Michal s Dankú Michnovú, Martin s Míšú Bystřickú a já s Klárkú Vyhňákovú.

Pak sem úspěšně odmaturoval. Na univerzitu mě přijali bez přijímacích, stačilo prokázat bořecký původ (do tak velké hlavy se vleze mnoho skript a vzorečků). Teď je přede mnú inačí životní zkúška. Stárkování.

Tři měsíce do hodů a čas plynul pomaličky, jak voda v járu za humana. Vybrali sme máju v Dolních Bojanovicách. Lesníkovi sme za rovnější máju slíbili flašku myslivca. Tu ale rázně odmítl, že jich má v hájence plnú špajzku! Bořeckým portugalem neopovrh! V lese byla realita trochu inačí. Nevybírali sme tú nejrovnější, ale nejmiň křivú! Stromky sú totiž rozebraný, jak turkynisko před hospodú v úterý v hody!

Eště byly štýri týdně do hodů, a už začalo předhodovní zpívání. Zvihli sme stárky v hospodě a holky před barákem. Pamatuju si, že došla búrka jak sviňa, po kerej sme měli v pařbúdě povodeň! Naštěstí sudy s višňákem byly ve vyšší nadmořské výšce. Tři týdně před hody sme se rozhodli postavit búdu. No šak sme to stavěli snád týdeň! Žádná dokumentace, plán, lebo nákras, jen informace typu „jedna tetička povídala“, že sú slúpký očíslovaný chronologicky od kulturáku. Počkej, počkej! Od Bupra! A natočený značkú dovnitř. Teda ven. Prostě naša búda, to není žádný lego, to je puzzle s jediným řešením o štýriceti kládách! Pak sme natáhali dráty za zvuku písniček od Jarmilky Šulákové z repro systému. Nekeří byli překvapení, kolik úkonů se dá udělat s tak jednoduchým nástrojem, jako sú kombinačky!

Středa brzo ráno. Jede se pro máju! Vypůčili sme si vlečku od púlpánů a udělali na ňu zábradlí, to kvůli bezpečnosti. Bylo to přání strýca Komárka, řidiča traktóru, a my sme ho rádi splnili. Mája je doma v tehdy rekordním čase. Nově ju čistíme lamelovým kotúčem, je potom hladunká, jak poctivá domácí kořalka v hrdélku. Navíc, stavěčům se pak nelepíjú ruky od smole! Nerad to přiznávám, ale odkúkal sem to od našich susedů na kopečku.

Tak to bysme měli. A co teď? Každý ví, že všecky cesty vedú buď do Říma, nebo do Bořetic na hody. A byli to právě Římané, keří vymysleli rčení, chceš-li dostat lid na svoju stranu, musím jim dát chléb a hry.

Hry? To je vyřešený, to sú hody. Koloseum je sólo a gladiátoři stárci s chasú.

Chleba? Ten samozřejmě a jediné z bořeckej pekárny! A na chleba patří přece kúsek vepřovýho! Sehnali sme prase, mělo jářku, asi 40 kg. Strýc, od kterýho sme ho kúpili, nám poradil, že ho máme uchovat v chladu a hlavně ho dát do lódný a pořádně!!! nasolit!!! a načesnekovat. Tak sme dali hlavy dohromady... Pořádně nasolit... Zašli sme do Bupra a dle jeho rad nakúpili materiál, sůl a česnek.

A teď hlavní otázka: „Kolik tam dát soli?“ Nedbaje rad starších (nikoho sme se neptali...), sme uvažovali. Jedno kilo soli? To je málo.

Dvě? Furt málo. Tři? Jen TŘI kila soli na 40 kg masa. Musí to byt víc! Tak sme tam tej soli dali rovnú ŠEST kilo!

Čas těsně před hodama se dá přirovnat k temu, jak dyby járkem prosvištělo tsunami. A je tu pátek, stavění máje.

Wilibald, námi pověřený opíkač prasete, byl trochu rozrušen, když při drátování pařika k roštu musel na žebrách a ve všech záhybech odebírat sůl po hrstách...

Na paniku nebyl prostor. Mája se bez problémů zvihla a siláci si šli pro vepřovou odměnu.

Nuž, je-li sůl nad zlato, našim hodovým prasátkem by se daly pokryt všecky peníze v oběhu na území Moravy! Žebra byly reklamú na rakúskéj Solnohrad, kýty vzpomínkú na Gándhího slany pochod z roku 1930 v Indii, a při polknutí sousta krkovičky, prošpikované solú tak, že jste v hrdle cítili, jak dybyste vypili půlku Mrtvýho moře. Nutno podotknúť, snědlo se všecko. Dycky se po májovem zdvihovýkonu dává zvedáčům jedna, dvě bečky piva zdarma. Ty se vypily roku 2009 tak rychle, že ani Usian Bolt takovou rychlost nedokázal dotedkaj nevyvinúť!

A zvedáči, posílnění chloridem sodným ve vepřové podobě, se museli trochu zneutralizovat. Usuzuju z toho, že mně Olin Linhuj v nedělu před zvaním říkal: „To sem eště nezažil, aby chlapi měli takovou žízeň před hodama! Že bude muset eště přiojednat bečky! Esi to takto bude pokračovat dál, tak ani v Budějovicách nebudú stačit vařit pivo!“

Dál se rozepisovat nemusím, všeci to znáte. Nějak sme to stárkování dovalčili, všecko dopadlo, jak mělo. Byla to jedna velká nezapomenutelná jízda.

Na letošek už sú kapely zmluvený. Budú stejný, jak loni. Hody budú! To by bylo, aby hody nebyly. Babiš nebabiš. Jen ti stárci nám chybí... Chceš se svězt?

Marek Herúfek

Velikonoční zvony

Zvoní poledne v bořetickém kostelíku a skřivani do toho zpívají své árie, na Golgotě má v náručí Krista Marie a někdo zmáčkne osudovou dějinnou kliku.

Otevřely se dveře do svobody, lásky a víry třebaže v Koloseu předhazovali křesťany lvům, třebaže inkvizice mučila odpadlíky pitím síry vždy se oči a srdce pozvedly k Bohu, nebesům.

Zvoní večer v kostelíku svatě Anny a Ježíše ukládají v bílém rouchu do jeskyně, aby nás později spasil a vyléčil rány, v kostelíku se modlí pomalu, důstojně a plynně...

Oldřich Damborský (2010)

Výkopy na hřbitově habánů- novokřtěnců

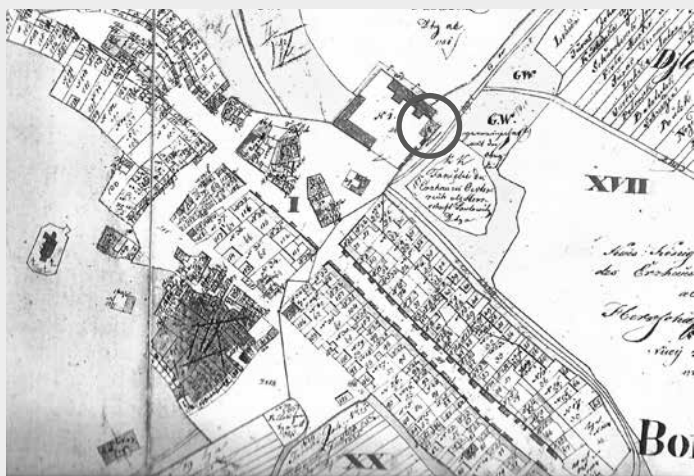
O tom, že u nás žila komunita „novokřtěnců, habánů, toufarů“ více než 80 let, se již dlouho vědělo z kronik, které si novokřtění vedli. Sice byl několikrát jejich pobyt přerušen pro jejich vypovězení majitelkou obce (která je raději vypověděla, než by zaplatila za práci na jejích vinohradech). Habáni odešli z naší obce v roce 1605 po vypálení a vydrancování při nájezdu Bočkajovců.

Na začátku devadesátých let jsem dostal informaci od bývalého předsedy MNV pana Košťála, že při každém kopnutí ve dvoře statku (byl tam několik let správcem) se nachází ve výkopu lidské kosti. V roce 1994 archeolog dr. Unger pátral v obci po dílně, kde by se mohla vyrábět keramika, která byla zachycena v sousedním Kobylí. Zajistil jsem stroj DH a řidiče Vraťu Grégra a podle pokynů pana Ungra jsme kopali sondy. První byla v navážce za statkem, kde je dnes skládkový dvůr. Nenašel se ani střípek keramiky. Druhá byla před statkem na jeho levé straně. Také se nic nenašlo, jen jsme překopli telefonní kabel (bylo to drahé). Třetí sondu jsme kopali uprostřed dvora a také nic. Poslední sondu jsme kopali v pravém rohu

dvora od zdi starých chlévů. Asi po deseti metrech jsme narazili na první hrob. Práci jsme přerušili a pozvali archeoložku paní dr. Klaničovou, se kterou jsme již spolupracovali. Přijela teprve až po týdnů a mezitím nám nový nájemce výkop zasypal.

Druhý podrobnější průzkum jsme začali dělat 18. 11. 1994. Znovu přijel Vraťu Grégr, ale se strojem UNC s přední radlicí a začali jsme odkrývat po vrstvách asi 20 cm celý prostor kolem prvního zachyceného hrobu. První kosterní pozůstatky jsme zachytili v hloubce asi 30 cm. Ve skrývce se pokračovalo až v pondělí 21. 11. 1994. Byl odkryt pás asi 10 m dlouhý a 3 m široký. V něm se odkrylo osm hrobů. Orientace hrobů byla ve směru jih–sever. Potvrdila se informace dr. Kordiovského o mělkém ukládání zemřelých do hloubky kolem 60 cm, zvyk orientace hrobů se nedodržel. Hroby byly bez milodárů. Jen na kostech, v místech zapínání oděvu, byly flíčky zelené barvy po kovových háčcích. Knoflíky novokřtění žijící u nás nepoužívali. Protože bylo nutno ponechat výkopy otevřené do příjezdu archeologa z Mikulova, mládež nám všechny hroby poničila.

Dnes je přes toto pohřebiště novokřtěnců cesta vinařské firmy do nového vjezdu proraženého v zídce oplocení a osazeného branou. Toto pohřebiště je ještě zakresleno na skice definitivního katastru prováděného u nás v roce 1827, kterým se řídíme dosud. Zakreslení hřbitova je ve výřezu se zákresem statku z tohoto roku přílohou. Pokouším se dosáhnout na radě zastupitelstva alespoň osazení pamětní desky do tohoto prostoru na zeď starého oplocení.

Václav Petrásek

Zase...

...vidím ve snu
přicházet pohanskou
Vesnu.

Zelené oči
svěžího osení má
láska má.

Útlý pas
vrbového proutku
kráčí vánkem.

Rubín rtů
se líbá s nachovým
soumrakem.

Sukně z tlejčích listí

voní tabákem,
tím zázrakem.

Zlatá koruna
poledního slunce
neváží ani půl unce.

Za jejím krokem
kvetou bílé sněženky
i pampelišky.

A někdo se dívá z výšky,
aby pokropil
kropenkou přeháněk

tento líbezný kraj
a všechno ostatní
je jen dávná báj...

Oldřich Damborský (2000)

Sen o jaru

Nebe je modrý jako šmolka
osení supluje smaragdové kameny,
krajky ledu roztávají mezi prameny,
Vesna je moje nejlepší holka.

A pohazuje hlavou se zelenými vlasy
slunce, co váží centy i jako pírkou,
dívá se do zrcadla rybníka s husou čírkou
a barví si rty soumrakem, jež líják hasí.
A ty vedle mne jdeš, snad Vesny dvojče,
přítom modrý lesk vlasů černých vran,
v březnu v očích souhvězdí Aldebaran
jsi rozverně vylihnuté malé mladé sojče...

Oldřich Damborský (2001)

Co v knize nebylo – pátráme po Židech v Bořeticích

V roce 1945 skončila válka. Znovu se začínají obnovovat spolky. Svou činnost zahajují Sokoli, Orli i Junáci. Někteří však museli po roce 1950 svou činnost ukončit – Orli i Junáci.

V té době jsem měl sedm let a přihlásil jsem se do dorostu Junáka, kterým se říkalo Vlčata. Jednu klubovnu jsme měli na Kabátovém. To byl první domek od pomníku padlých ve směru k dnešnímu „sólu“. Dnes je tam vstup do kulturního domu. Jednu z kluboven jsme měli také na „Vajištánovém“. Dnes je tam dům Bohumila Chrástka (nebo to bylo obráceně?). V té době to byl vybydlený dům s obchodem Sigmunda Weinsteina (viz fotografie obchodu s majiteli před rokem 1942). Po přechodu fronty tento prázdný dům využívali vojáci ruské armády jako prádelnu a „baňu“-koupelnu. Pamatuji si na proražený otvor ve zdi, kudy odtékala mydlinová voda. Při zřizování klubovny jsme při úklidu odváželi i starou rozbitou skříň. Já jsem si z ní odnesl několik zadních desek. Z nich jsem si schoval jednu a mám ji až do dnešních dnů. Jsou na ní dnes již málo čitelné záznamy, pravděpodobně o narození dětí, psané obyčejnou tužkou:

Josef 15. března 1892, Marie 22. srpna, Franz 3. října 1898, Justina 12. října 1900, Karl 4. ledna 1902, Konstantin 3. května 1908 a další záznamy nečitelné.

Před několika lety jsem při studiu kronik narazil na poznámku Jakuba Petráska že: „syn a dcera odešli na začátku války do Palestiny. Syn poslal odtud dopis, že slouží u místního Araba u koní“. Od té doby jsem se hodně zabýval tím, jak to bylo s možností emigrace Židů těsně před nebo na začátku války. Pátral jsem po osudech příslušníků židovských rodin v Bořeticích. Rodina Druckerova (Trukova) žila v domě, kde je dnes dům Trojáků. Starý pán Drucker se v předtuše toho, co je čeká, oběsil. Jeho manželka a dva synové se v roce 1942 dostali do transportu, který je odvezl na smrt. Z této rodiny se zachránila jen dcera Gizela, která se provdala za četníka Vágnera z četnické stanice, která byla naproti jejich domu na „bačalandě“, přestoupila na jeho víru, a tím se zachránila. Její syn Milan Vágner byl hercem divadel v Brně a zemřel v roce 2013. Gizela prodala po válce všechny majetky v Bořeticích a darovala obci podle svědectví tehdejšího tajemníka MNV pana Lebedy 80 000 korun na obecní rozhlas. V kronice je však zapsáno jen 10 000 korun.

Mne však zajímala rodina Sigmunda Weisteina a napsal na té desce. Požádal jsem o pomoc paní doktorku Soňu Nezhodovou, která ze zápisů na desce přečetla pravděpodobná data narození členů židovské rodiny, ale nic nenasvědčuje tomu, že se jedná o rodinu Sigmunda Weisteina. Je pravděpodobné, že se jedná o rodinu jeho manželky Kathi (Kateřiny), rozené Weiglová, která si tuto skříň přinesla do manželství. Paní Nezhodová uvedla, že v databázi památ-

níku Jad Vashem je, že syn Kathi a Sigmunda Otto byl obchodní cestující a narodil se v roce 1915. Otto i Kathi narozená v roce 1890 v Bořeticích se stali jako jediní z této rodiny obětí holocaustu. Několikrát jsem navštívil pamětníka, pana Cyrila Lebedu, který si tuto rodinu dobře pamatuje, neboť do jejich obchodu chodíval nakupovat, a znal také jejich děti. Pan Lebeda si vzpomíná ještě na další dvě děti. Dceru Martu, která se podle něj provdala za advokáta někam k Jihlavě, a zachránila se stejně jako Gizela Druckerova, přestoupením na jeho víru. Syn Wikink (?) byl pravděpodobně tím, co podle Jakuba Petráska – kronikáře a starosty odešel do Palestiny, a odkud poslal ten dopis. Wikink (?) hned po válce navštívil Bořetice a pan Lebeda jako tajemník MNV mu vyřizoval nějaké dokumenty. Tento Wikink prý přišel do Bořetic v uniformě vojáka ČS armády a vyprávěl panu Lebedovi, jak v Palestině vstoupil do řad tam se formující jednotky naší armády, jak bojoval u Tobruku a celou svou válečnou anabázi. Dcera Marta se provdala asi ve stejné době, co bratr odešel do Palestiny, a proto napsal kronikář Petrásek, že tam šla s ním. Bylo by zajímavé pátrat po dalších osudech této rodiny a hlavně po tom synovi – vojáku. Prosim naše občany, dříve narozené, o vzpomínky na tuto židovskou rodinu, aby je sepsali nebo se spojili se mnou a já si je přijedu zapsat.

Mockrát děkuje Václav Petrásek, kronikář

Dům s obchodem Sigmunda Weisteina před r. 1942

Grošovaný kůň

Vyplazené jazyky sněhu se vrátily do úst hlíny.

V hrdle zatopených lomů začínají trylkovat skřívani.

Bílé zoubky sněženek se třpytí křišťálovou pastou rosy.

Pohanská Vesna sedla do sedla koně Touhy, Vlání a Očekávání.

Oldřich Damborský (2008)

ZE SPORTU

Tenisový klub TK Bořetice 2012, z.s., - činnost klubu, zima 2017

V zimním období tenisový klub pořádal dva turnaje. První turnaj smíšených dvojic ve čtyřhře se uskutečnil 11. února ve Šternberku. Se-stavené dvojice z družebních klubů Bořetic a Šternberku byly vybrány tak, aby byly zápasy vyrovnané. Opět měli pořadatelé při výběru šťastnou ruku, nikdo v zápasech nevyčínal, o vítězství v jednotlivých zápasech rozhodovaly maličkosti. Vítězství si tentokrát po vyrovnaných výkonech odnesla dvojice Jiří Stránský a Roman Pláteník. Turnaj se tradičně vydařil i po společenské stránce. Další družební turnaj se uskutečnil v červenci na tenisových kurtech v Bořeticích.

Druhým turnajem, také ve čtyřhře, pak byl zimní turnaj mistrů, který se uskutečnil 25. února v Kurdějově. V tomto turnaji se zúčastnilo sedm dvojic z hráčů našeho klubu a z okolních obcí. V turnaji, ve kterém hrály dvojice každý s každým, zvítězili nováčci turnaje Jiří Godlewski a Roman Češka.

Z mimosportovní činnosti jsme opět zkusili loterii zvanou dotace. V listopadu jsme podali dotaci o rozšíření víceúčelového hřiště na

MŠMT a v únoru další dotaci na Jihomoravský kraj, na opravu oplocení kolem tenisových kurtů. O tom, jestli budeme úspěšní, budeme informovat v příštím čísle BL.

Družební turnaj, zima – Šternberk 2017

1. místo: Jiří Stránský, Roman Pláteník
2. místo: Jan Vyhnanek, František Kobza
3. místo: Jiří Kubát, Ladislav Zatloukal

Zimní turnaj mistrů – Kurdějov 2017

1. místo: Jiří Godlewski, Roman Češka
2. místo: Drahoslav Stehlík, Petr Michna
3. místo: David Cvingrál, Pavel Kuchyňka

Za tenisový klub Milan Herúfek

Turnaj v deskových hrách

V sobotu 28. 1. 2016 se v kulturním domě v Bořeticích uskutečnil již druhý ročník turnaje ve stolních hrách „Deskohraní – mistrovství Bořetic v Osadnících z Katanu.“ Přes třicet hráčů tak zasedlo k hracím stolům s rozloženou hrou a stavělo své cesty a města.

Hraní deskových her by mělo být především o setkání s přáteli či posezení s rodinou. Krásným příkladem se tak stala právě tato lednová sobota, kdy se turnaje v Bořeticích zúčastnilo přes třicet hráčů v široké generační škále. Celé odpoledne pak hráči osidlovali ostrovy uprostřed modrého oceánu...

Osadníci z Katanu mají mezi příznivci deskových her všeobecně úspěch. Principem této oblíbené strategicky-budovatelské hry je co nejdříve dosáhnout deseti bodů, které lze získat například stavbou vesnic a měst či vybudováním nejdelší cesty nebo největšího vojska. Hra je také zajímavá svými komunikačními prvky v obchodování mezi jednotlivými hráči.

Druhý ročník měl podobnou účast jako ten předchozí. Ukázal však zajímavý poznatek, že o herní odpoledne mají větší zájem starší hráči než děti. Hráčů v dětské kategorii bylo totiž poměrně méně. Organizátoři turnaje také ponechali stejný herní systém z loňska, kdy v základní skupině všichni odehráli tři kola, ze kterých následně postoupili nejlépe umístění čtyři hráči v každé kategorii do finále.

Vítězem sobotního turnaje se stal Ladislav Popovský z Velkých Pavlovic v kategorii dospělých a dětskou kategorii pak vyhrál Vojtěch Jánošek z Vrbice. Oba poháry pro vítěze tak letos putovaly do dvou sousedních obcí.

Celý turnaj zaštitila Obec Bořetice, které patří velké poděkování. A v neposlední řadě patří také poděkování místním vinařům ze

spolku Svobodná republika Kraví hora, kteří nám poskytli odměny pro starší hráče.

Jelikož akce sklízí pozitivní ohlasy, budeme v tomto směru pokračovat i v budoucnu. Takže se všichni, kteří mají o hraní deskových her zájem, mohou těšit na příští ročník bořetického mistrovství a již v tuto chvíli začít pilně trénovat

Jiří Huslík

Zima v Tělovýchovné jednotě Sokol Bořetice

Zimní přestávka se pomalu blíží ke konci. Mužstvo mužů začalo s tréninky na jarní část soutěže 10. 2. 2017. Účast na trénincích zpočátku nebyla moc valná. Avšak jak se blíží mistrovské zápasy, tak i na trénincích přibývá hráčů.

Na jarní část soutěže přestupuje nazpět do Kobylí Tomáš Topinka, který se neprosadil, a vypadá to, že na jarní část nemůžeme počítat ani s Robinem Kojanem, který nebyl ještě na žádném tréninku. V tuto chvíli dotahujeme do konce přestupy Viktora Pilarčíka a Kamila Michny z Velkých Pavlovic. Jinak zůstává kádr víceméně stejný. Hráčů máme celkem dost, ale někteří hráči chodí, jen když zrovna mají chuť. Chybí jim zodpovědnost vůči týmu. Cílem je zabudovat do mužstva mladé hráče. Záleží jen na nich, zda budou chodit.

V přípravě jsme odehráli na umělé trávě v Břeclavi dva zápasy a jeden zápas na UT v Dubňanech. Výsledek většinou ovlivnila docházka hráčů (dvakrát jsme jeli na zápas v počtu 15 hráčů a jedenkrát nás bylo 12).

Výsledky přípravných zápasů

Bořetice – Kostice	1 : 1
Bořetice – Moravská Nová Ves	0 : 3
Bořetice – Přítluky	5 : 2

Mistrovské zápasy – muži jaro 2017

Ne 26. 3. v 15:00 hod	Bořetice – Strachotín
Ne 2. 4. v 15:30 hod	Bořetice – Kobylí
Ne 9. 4. v 15:30 hod	Boleradice – Bořetice
Ne 16. 4. v 16:00 hod	Bořetice – Vrbice
Ne 23. 4. v 16:00 hod	V. Hostěrádky – Bořetice
Ne 30. 4. v 16:30 hod	Bořetice – Šitbořice
So 6. 5. v 16:30 hod	H. Věstonice – Bořetice
Ne 14. 5. v 16:30 hod	Bořetice – Ivaň
Ne 21. 5. v 16:30 hod	Popice – Bořetice
Ne 28. 5. v 16:30 hod	Vranovice – Bořetice
So 3. 6. v 16:30 hod	Klobouky – Bořetice
Ne 11. 6. v 16:30 hod	Bořetice – Nosislav
Ne 18. 6. v 16:30 hod	V. Pavlovice B – Bořetice

Přípravka

Přípravka začala trénovat koncem února v tělocvičně základní školy a na školním hřišti. Tímto bych chtěl poděkovat ředitelce ZŠ, paní Macháčové za ochotu zapůjčit nám tělocvičnu a školní hřiště, kdykoliv je potřeba (samozřejmě pokud nejsou obsazeny). Přestože jsme se již v září snažili domluvit pro děti větší tělocvičnu ve Velkých Pavlovicích a v Kobylí, nepodařilo se nám to. Bohužel v naší tělocvičně se dá trénovat (z důvodu menších rozměrů) jen velice obtížně. Proto jakmile je to možné, chodíme na školní, popř. fotbalové hřiště. Příští rok musíme větší tělocvičnu zajistit.

Přípravka se zúčastnila turnaje pořádaného Okresním fotbalovým svazem, který se konal v hale ve Valticích. Přestože naše děti narazily na těžké soupeře (2x Hustopeče, Mikulov, Šitbořice, Podluží), podařilo se jim 3krát remizovat a dva zápasy prohrály. Chybělo nám

trochu štěstí, abychom některý zápas vyhráli. Dětem se však turnaj velmi líbil.

O týden později sehrály menší děti, které nebyly na turnaji, zápas proti minipřípravce Hustopečí. Na zápas nás tentokrát jelo jen sedm. Někteří kluci onemocněli a někteří odjžděli na prázdniny. Přesto naši kluci dokázali v prvním poločase se soupeřem držet krok. Nakonec se projevilo také to, že Hustopeče měly 2krát více hráčů. Pokud chceme, aby se děti zlepšovaly, tak by měly trénovat i doma s rodiči. Také bychom přivítali další posily. Hledáme děti od 4 do 10 let. Příští rok chceme přihlásit starší i mladší přípravku. V případě zájmu máme tréninky většinou v úterý a v pátek od 17 hod na hřišti. Dále bych chtěl všechny fanoušky pozvat na jarní mistrovské zápasy mužů i přípravky.

Mistrovské zápasy přípravky – jaro 2017

Ne 16. 4 v 10:00 hod	Bořetice – Ivaň
So 29. 4 v 10:00 hod	Horní Bojanovice – Bořetice
Ne 7. 5. v 10:00 hod	Bořetice – Hrušky
So 13. 5. ve 13:00 hod	Šitbořice – Bořetice
Ne 21. 5. v 10:00 hod	Bořetice – Šakvice
So 27. 5. ve 13:00 hod	V. Bílovice – Bořetice

Poznámka: časy zápasů mužů i přípravky se ještě můžou změnit.

Luděk Gloza, TJ Sokol Bořetice

Turnaj přípravky ve Valticích. Foto L. Gloza

Malé zamyšlení o plevelu ve vinohradu (báseň v próze)

Už raší na vinohradu zelená očka a skřivan zpívá
v blankytu, révy se povázaly a jsou prohnuté jako
divoká kočka, nemusíš volat na bolavá záda sanitu.
Neboť po kopání vše zhojí vonná mast a chvíle klidu
na pelesti, a zase začne slunce své minové pole
klást, když nechá vyrůst plevel-kuřačku svlačec a jiné
zelené plíživé neštěstí.

Kdysi dávno se všechen plevel posekal dobrou mo-
tyčkou – ohřebem nebo uřatou, a kopal se i mezi
řádky, záda shrbená a pot se jen řinul, však bylo
hlavní podstatou, že hnědá hlína ladila oku a byla
nakypřenou.
Teď se šplíchá zeleň ve vinohradu různými jedy
a plevel za pár dnů nasadí rezavou barvu, jako když
v podzimu zreznou stromy, však já jsem bývalý
malíř a líbí se mi zelené nízké stébel krasohledy

a uklidňující výtvarná zeleň, na níž slunce paprsky
zlomí.
Vím, pokrok nezastavíš a doba je už někde jinde, kopat
desítky hektarů či větší vinohrad motykou je směšné,
možná že básník Jan Skácel by dal těm rezavým lánům
kvinde a posílal do nebe na boží úřad jen o zelené
půdě ve vinohradech v básních depeše spěšné...

Oldřich Damborský (2011)

jízdní kola, elektrokola, krosová,
horská a silniční kola, koloběžky
a odřázedla, náhradní díly, doplňky
a sluneční brýle

zlevněné funkční a sportovní prádlo CRAFT, MOIRA, ATEX
prodej dárkových a servisních poukazů v hodnotě 300 až 1 000 Kč
záruční i pozáruční servis – opravujeme všechna jízdní kola,
provádíme opravy kotoučových i hydraulických brzd

otevřeno: po–pá 8.00–12.00, 13.00–17.00, sobota: 8.00–11.00

Hlavní 68, Velké Pavlovice, tel: 776 820 690
www.zaf.cz, velo@zaf.cz

V nouzi poznáš advokáta

721 874 100

mihalik@akmihalik.cz

www.akmihalik.cz

JUDr. Vojtěch Mihalík
advokát

 Brno
Český rozhlas

Naladte si Srdcovky Zdeňka Junáka

Každý všední den **9.00–10.00** na vlnách
Českého rozhlasu Brno. Krásné písničky,
humor i láskyplné vzkazy pro dobrou náladu.

Zdeňka Junáka

Posloucháme Brno
106.5 FM

Fotogalerie

Ples SSRKH. Foto P. Pálka

Ples SSRKH. Foto P. Pálka

Ples SSRKH. Foto P. Pálka

Ples SSRKH. Foto P. Pálka

Přípravka v Hustopečích. Foto S. Dávidová

Turnaj přípravky ve Valticích. Foto L. Gloza

Fotogalerie

Jaro v Bořeticích. Foto V. Mikulíková

Jaro v Bořeticích. Foto V. Mikulíková

Prohlídka Kravích hor pro starosty

Prohlídka Kravích hor pro starosty

Prohlídka Kravích hor pro starosty

Výzdoba obecní kroniky od malíře A. Vojtky

Fotogalerie

Žehnání vín

Žehnání vín

Žehnání vín

Žehnání vín

Žehnání vín

Zastupitelé vítězné Vesnice roku 2005 ČR
(k rozhovoru na str. 19)

Zapomenuté velikonoční pečivo

O Velikonočích se na Moravském Slovácku v okolí Velkých Pavlovic peklo několik druhů pečiva. Tradičně to byl beránek, moučník z piškotového těsta, po celé ploše zdobený bílkovou polevou, nanášenou pomocí pytlíku s ustříženým rohem. V křesťanství představuje beránek Ježíše Krista, protože on je beránek obětovaný za spásu světa.

Dále to byly koblíhy a trdelníky z kynutého těsta. Z nekynutého těsta pak boží milosti. Méně často to byly lité růže z podobného těsta, ale řídkšího. Svůj tvar získávají pomocí kovové formy s dlouhým držadlem (viz foto Roberta Stohanzla). Několik těchto kovových forem jsem získal v devadesátých letech od babičky Grégrové z Bořetic.

Pro ty, co snad ještě mají doma tyto kovové formy, mně dala babička Grégrová také recept na tyto „lité růže smažené“:

4 celá vejce, 4 kostky cukru, trochu soli, 5 dcl mléka a podle potřeby hladké mouky a udělá se řídkší těsto. Rozpálí se tuk (dříve to bylo jen sádlo) a do něj se ponoří forma, aby se rozpálila. Sádla musí být tolik, aby se forma celá do něj ponořila. Rozpálená forma se vloží do

těsta a přenechá se ho do horkého sádla. Když těsto nabíhá a začne zlátnout, sundá se vidličkou a po obou stranách se dosmaží jako koblíhy. Hotová růže se posype vanilkovým cukrem.

Václav Petrásek

Beseda v knihovně

Turnaj v deskohraní

Uzlovačka

Uzlovačka

Bořetické listy č. 1/2017

Vychází nepravidelně. Vydává Obec Bořetice, IČO: 283037. Registrováno MK ČR E 11 764.

Redakční rada: František Petrásek, Ing. Lenka Bukovská, Mgr. Ivana Macháčová, Lenka Grůzová, Václav Petrásek, Ing. Kateřina Michnová, Ing. Lucie Dufková, DiS.

Příspěvky a náměty posílejte na e-mail: webbořetice@seznam.cz. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky krátit.

Výtisk zdarma. Neprošlo jazykovou úpravou.

Grafičká úprava: Mirek Chudík. Tisk: Graweb s.r.o.